

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ, ὑπὸ Ἀλκίου.
 ΑΓΑΠΩ, μυθιστόρημα Ι. Μαρύ.
 ΤΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ, διήγημα τοῦ Ὁφμν.
 ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ τῶν Πτηνῶν.
 Ν ΒΑΕΜΜΑ ἀνὰ τὴν Ἐκθεσιν.
 ΙΟΗΣΙΣ: Κρυφὴ ἀγάπη Ὑπὸ Ἰ. Μαράνου.
 ΑΙΓΗΜΑΤΑ [ΤΗΣ ΧΘΕΣ] ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ.
 Mamelle Julie. Ὑπὸ Αἰσώπου.
 ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΡ, (Συνέχεια καὶ τέλος)
 ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ: Ἀφρικανικαὶ περιηγήσεις.
 ΣΙΟΣΗΜΕΙΩΤΑ.

Ἀλληλογραφία.

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

Τὰ ἐκθέματα τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων.—
 Τὰ παραπετάσματα τοῦ συρμού.— Ἐν πείραμα ἀγ-
 γλῶν ἱατρῶν.

Ἡ πόλις ἡμῶν εὐρίσκεται κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο
 ἐκτακτὸν καλλιτεχνικὴν διέγερσιν. Τοῦτο ἀπο-
 τελεῖται ἀπὸ τῶν καταστημάτων, — ἀπὸ μικρῶν ἕως με-
 γάλων — καὶ αἱ οἰκίαι — ἀπὸ τῶν μεγάλων μέχρις
 τῶν μονορόφων οἰκίσκων.

Καὶ ἐν πρώτοις τὰ καταστήματα.
 Πρότερον εἶχομεν ἐν ἡ δὴ τὸ πολὺ τοιαῦτα προ-
 κείμενα ἀποκλειστικῶς πρὸς πώλησιν ὡραίων εἰκόνων
 καὶ ἄλλων κομψῶν ἀντικειμένων, ἀλλὰ τώρα ἐπολ-
 λασιάσθησαν τὰ τοιοῦτου εἶδους καταστήματα
 ἐν βαθέμον καταπληκτικόν, σχετικῶς πρὸς τὸ εἶδος
 τῶν, καὶ οὕτω ὁ ἀργὸς περιπατητὴς δύναται πρὸ
 τῶν μὲν τῶν ἐκάστου τῶν καταστημάτων τούτων
 ἵσταται ἐπὶ πολὺ θαυμάζων τὰς ἐκτεθειμένας
 εἰκόνους. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο μόνον. Τὰ λοιπὰ ἐμ-
 πορικά καταστήματα, εἴτε διότι, ἐκ τῶν πολλῶν
 τῶν συρρέοντων πρὸ τῶν ἀνωτέρω καταστη-
 μάτων, ἐμάντευσαν ὅτι πάσης ἑλλης ρεχλάμας
 καλλιτέρα εἶνε μία καλὴ ἢ ὅπωςδήποτε ὑποφερτὴ
 εἶναι, εἴτε καὶ ἀπλῶς χάριν φιλομουσίας, ἀπεσά-
 νον ἡ ἀκολουθήσει τὸ παράδειγμα τῶν ἀνωτέρω

κομποπωλείων, καὶ οὕτω οἱ πλείστοι ἐμποροὶ, ἀπὸ
 ἐμπορῶν πανικῶν μέχρις ἐμπορῶν φιλικῶν, κοσμοῦσιν ὅ
 εἰς μετὰ τὸν ἄλλον τὰς ὕλους τῶν καταστημάτων
 αὐτῶν μὲ μίαν ἢ δύο ἐλαιογραφίας.

Καὶ αἱ οἰκίαι; Ἐκαστος κατασκευαστὴς οἰκίας
 ὀφείλει ἐφέτος νὰ ζωγραφίσῃ τὴν κυρίαν αὐτῆς πρό-
 σοπὴν κατὰ τὸν Πομπηϊανόν πολυποίκιλτον ρυθμόν, ἢ
 νὰ κοσμήσῃ αὐτὴν μὲ δύο ἢ τρεῖς ἀρχαϊκὰς εἰκόνας,
 ἢ ἐπὶ τῆς ὁροφῆς νὰ θέσῃ σειρὰν μαρμαρίνων Ἀπολ-
 λῶνων, διότι ἄλλως κινδυνεύει νὰ χαραιντηρισθῇ ὡς
 ἀφιλόκαλος. Ὅ,τι ὅμως ἐπὶ τῶν οἰκιῶν θὰ παρατη-
 ρῶμεν πρὸς τὸ παρὸν μετὰ προσοχῆς, εἶνε τὰ ἐπὶ
 τῶν ὕψων τῶν παραθύρων παραπετάσματα.

Ἐὰν ἐφέτος ὑπάρχει τι ὡς πρὸς τὸ ὅποιον ἑκά-
 στος ζητεῖ μετὰ σπουδῆς νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν δόξαν
 τοῦ γειτόνός του, τοῦτο βεβαίως εἶνε τὰ παραπετά-
 σματα. Ἐκαστος οἰκοδεσπότης ζητεῖ ποῖον πλέον
 ἰδιότροπον ὕφασμα νὰ εὕρῃ ὅπως δι' αὐτοῦ καλύψῃ
 τὰς ὕλους τῶν παραθύρων του, καὶ διὰ τοῦτο ἐὰν ὁ
 περιπατῶν ἐν τῇ δόῳ ὕψωσιν τὸ βλέμμα πρὸς τὰ
 παράθυρα τῶν οἰκιῶν, θὰ νομίσῃ πρὸς στιγμὴν —
 ἐὰν ποτε μετέβῃ εἰς Ἰσπανίαν — ὅτι εὐρίσκεται ἐν
 τινὶ πόλει τῶν Ἰσπανῶν, οἵτινες τόσον παρρηφῶς
 λατρεύουσι τὰ πολυποίκιλα παραπετάσματα, βλέ-
 πων πρὸ αὐτοῦ σειρὰν τοιούτων παντοιοτρόπων καὶ
 εἰς ἄκρον ἀλλοκότων. Ἐπ' ἄλλων μὲν παραθύρων
 βλέπει τις συμπλέγματα πολύχρᾳ σινικῶν τερατουρ-
 γημάτων, ἄλλου δὲ αἶγας ἢ λέοντας λευκοὺς ἐπὶ
 κοκκίνου ὑφάσματος, ἢ κοκκίνους ἐπὶ ὑφάσματος κι-
 τρίνου, ἢ κιτρίνους ἐπὶ λευκοῦ. Ἀλλὰ πάλιν παρα-
 πετάσματα εἶνε πάλλευκα, φέροντα κεντητὰς χορευ-
 τρίας ἢ χορευτὰς, κεφαλὰς ἐλεφάντων ἢ λέοντας
 περωτούς· ἄλλα δὲ, ἐλθμαυρα, ποικίλλονται κατὰ
 διαστήματα ἀπὸ πολυχρόους στρογγύλας ἀνθοδέ-
 σμας ἢ ἀπὸ ζεύγη νέων, χρώματος ἐρυθροῦ.

Τὰ παραπετάσματα εἶνε τῇ ὄντι ἐν τῶν οὐσιω-
 δεστέριων κοσμημάτων ἐνὸς καλῶς ὑπηρετιμένου θα-
 λάμου, ἵσως καὶ τὸ σπουδαιότερον ὅλων καὶ τὸ μόν-
 ον ἀντικείμενον ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν χρωματισμῶν
 τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ δίδηται μεγίστη προσοχή, διότι
 δι' αὐτῶν θὰ διέλθῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ἐπο-
 μένως ἐκ τοῦ χρώματος αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἡ καλὴ ἢ
 μὴ τοῦ θαλάμου ἐλοκλήρου ἐπίχρωσις. Παραπετα-
 σματα ἐρυθρὰ, ἐκ λεπτοῦ μεταξίνου ὑφάσματος, μὲ
 παραστάσεις βαθυκιτρίνους κοσμούσας τὴν ἐπιφάνειαν

αὐτῶν, καὶ συνδεδεμένα κάτωθεν διὰ χρυσῆς μεταξίνης ταινίας, δὲν εἶνε νομιζόμεν, ἀκατάλληλα διὰ τὰς ὑέλους ἐνὸς κομψῶς διασκευασμένου θαλάμου.

Ἔως τώρα ἐγνωρίζομεν πόσον οἱ Ἀγγλοὶ περιφρονῶν τὴν ἰδίαν των ζωὴν. Τὸ κατωτέρω πείραμα ἀποδεικνύει μέχρι τίνος βαθμοῦ περιφρονοῦσι τὴν ζωὴν... τῶν ἁλλῶν.

Ὁ ἱατρός Ἀρμινγκ ἐπεθύμησε νὰ πληροφορηθῇ ἂν ἡ λέπρα μεταδίδεται διὰ τοῦ ἐνοφθαλμισμού. Μόλις συλλαβὼν τὴν ἰδέαν του, δὲν ἤργησε νὰ προβῇ καὶ εἰς πραγματοποίησίν της, ἐνοφθαλμίσας εὐθὺς τότε, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1885, ἕνα κατάδικον τῆς ἐπικρατείας Χαβάης, καλούμενον Κεανού.

Μετά παρέλευσιν τριετίας, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους τούτου, οἱ ἱατροὶ Ἑμερσον καὶ Κιμβάλ, μετέβησαν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐνοφθαλμισθέντος καταδίκου, ὃν εὐρόντες εἰς κατάστασιν ἀξιοθρήνητον, ἔλαβον μεθ' ὅλης των τῆς ἐπιστημονικῆς ἀπαθείας τὰς ἐξῆς περιγραφὰς ἐξ αὐτοῦ:

Ἔστα ἐξογκωμένα καὶ ὑπερτροφικά. Μέτωπον ἀναλλοιώτον.

Χεῖρες, ἐξοιδημέναι· δάκτυλοι ἐξογκωμένοι εἰς τὸ μέσον καὶ μεμαραμμένοι εἰς τὰ ἄκρα.

Σώμα: ἡ ράχης πλήρης πλατέων καὶ ἀνίσων ἐξανθημάτων ὅμοια δὲ τοιαῦτα, προφανῶς προερχόμενα ἐξ ἐσωτερικοῦ μολυσμοῦ καὶ πλατύτερα τῶν πρώτων πληροῦσι τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ σώματος, στῆθος καὶ κοιλίαν.

Κνήμαιοι ἐσωτερικὸς μολυσμὸς προχωρεῖ μειούμενος μέχρι γονάτων· πλατεῖα δὲ καὶ ζωηρόχρους κνήεις ὑπάρχει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ μηροῦ.

Πόδες: ἐξοιδημένοι, καὶ ἡ κυκλοφορία κακὴ.

Ὁ δυστυχὴς οὗτος, ὃν οἱ ἄγγλοι ἱατροὶ χάριν πειράματος ἔφερον εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἦτο μὲν τῷ ὄντι καταδικασμένος εἰς θάνατον, ἀλλὰ δὲν ὑπεχρεῖτο βεβαίως καὶ νὰ ὑπομείνῃ ἐπὶ πολλὰ ἔτη τοιαύτην φρικτὴν δοκιμασίαν.

Μία σκέψις τοῦ Ἀλφόντου Κάρρ.

—Θέλετε ν' ἀποκτήσετε ὑπέρθετον πίστον, ἀφοσιωμένον, πάντοτε παρόντα, ὅστις νὰ σὰς ἀγαπᾷ καὶ ν' ἀνταγαπᾶται ἀπὸ σὰς ... συνειθίσατε νὰ ὑπηρετῆσθε μόνοι σας.

Εἰς τὸ Καρνεσίον.

—Τὶ παίρνει ὁ κύριος;

—Παίρνω κρέον, καὶ παρακκλῶ νὰ μοῦ κλείσῃς τὴν πόρτα.

ΑΛΚΑΙΟΣ

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΙ

(Συνέχεια)

Μετά παρέλευσιν ἡμισείας ὥρας ὁ Ροζὲν ἔνευε πρὸς τὸν ἡρωϊκῶς ἐργαζόμενον πρὸ τοῦ πυράνουν τοῦ Μοντβριάν. Ὁ κόμης ἔσπευσε πλησίον του.

—Ἰδοὺ μία ἐπιστολὴ ἣν ἐκόμισε διὰ σὰς εἰς ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ πύργου.

Ὁ Ρουδεβέργ τὴν ἔλαβε τρέμων. Δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν ἀποσφραγίσῃ· τὴν ἔστρεψε καὶ τὴν ἐπανέστρεψε μετὰ τῶν χειρῶν του ὡς ἐν ἡγνότητι ν' ἀναγινώσκῃ. Ἔσχισε τὸν φάκελον. Ἐρρίψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν γραμμένων, καὶ τὸ στηθὸς του ἐξογκώθη ὑπὸ λυγμῶν. Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε ξηρῶς αὐτὰς μόνας τὰς λέξεις:

—Εἶνε ἀνωφελές. Ἀπαιτῶ ἔως αὔριον νὰ ἔχει φύγει!

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πύρανον. Προσεπάθησε νὰ ἐργασθῇ καὶ πάλιν. Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεών του. Τὸ βλέμμα του ἐξορώθη ἐκ τῶν δακρύων. Βαθμὴδὸν ἤχησε νὰ περιπίπτῃ εἰς ἀδεξιότητος αἰτίαι ἐκίνουν τοὺς γέλωτας τῶν ἐργαζομένων πλησίον του. Δὲν ἤκουεν. Ὁ διευθυντής, βαδίζων πρὸς τὸ μέρος του, πῶ ἀπετίθη μετὰ τόνον φιλικόν, διότι ἐμάντευεν ὅτι μετὰ στικὸν τι ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πύργου, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἀπεμακρύνθη. Ὑπεχρεῖτο νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὴν ἐπαγίδῃ. Ἐδιώκετο ὑπ' ἐκείνης. Ἐκείνη δὲν θά τὸν ἡγάπα πλέον, δὲν θά ὑπέφερε πλέον δι' αὐτόν. Ὡ! πόσον μετεδλήθη, ἡ ὥραία Γενεβιέδη! Εἰς τὸ πνεῦμά του ἐπανήρχοντο, ἐπὶ τοῦ μεγάλου πίνακος τῶν συμβάντων τοῦ παρελθόντος, οἱ φόβοι περὶ ἐγκαταλείψεως οὗς τοσάνκις ἐκείνη ἐξεδήλωσεν, — ὡς ἐπίσης καὶ λόγοι ζωγραφίζοντες τὴν τρυφεράν της ψυχὴν: «Πράττειτε καλῶς! Γνωρίζεις, σὲ μόνον ἔχω!» ὅπως αὐτὴ μετέβαινεν εἰς τὸ κυνήγιον.

Ἐξῆλλοε τοῦ ὑελοργείου καὶ ἔλαβε τρέχων τὴν ἀγῶνισαν εἰς Κλερμαρέ.

—Ἐ! πηγαίνει νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του, ἔλεγον οἱ ἐργάται... μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρωσι, τὸ μυστηριώδες τοῦ ὕφους του καὶ τὴν συμπάθειαν ἣν ὁ Ροζὲν ἐφάνησε το δεικνύναν πρὸς αὐτόν.

Εἰς Κλερμαρέ, ἐστάθη εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ περὶ βόλου. Τὶ ἤθελεν ἐκεῖ; Βλέπων τις αὐτόν οὕτω ἐκλεπῶς ὀλισθαίνοντα διὰ μέσου τῶν δένδρων, ἠδύνετο νὰ τὸν ἐκλάβῃ διὰ κλέπτῃν. Ἐπλησίωσε ἐν τούτοις ἀπὸ τὰ χωρὶς κανεῖς νὰ τὸν συναντήσῃ. Ἐν μέσῳ τοῦ περὶ τοὺς λάμπουσι τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας καὶ ἀπὸ κεινῶν εἰς κειρὸν παρατηρεῖ, χωρὶς νὰ τὰς ἀναγνωρίσῃ, αἱ κενὰς κινουμένας ὀπισθεν τῶν παραπεταγμάτων. Τουρξῆς εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ πύργου; Τὸ ὑποθέτει, καὶ ἡ καρδία του πληροῦται μίσους. Διότι τὸν ἀποστρέφεται τόσῳ μᾶλλον ὅσον ἐκεῖνος εἶνε κατ' ὅλα ὑποδεδειγμένος.

του καθ' ὅλα ὑπερέκει· διότι ἀντεκατέστη δι' ἄλλου ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς του, ἀπελπίσεται διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὑπῆρξεν ὁ αἰτίος τούτου. Καὶ ἡ ὀργὴ του διπλασιάζεται ἐκ τούτου, ὅτι μόνος αἰτίος ὑπῆρξεν ἡ ἀσταςία καὶ ἡ κτηνωδία του.

Ἀνατρέχει εἰς τὸ παρελθὸν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον οὐδέποτε θὰ ἐξαλειφθῇ τῆς μνήμης του, τὸ ὅποιον οὐδεμία δύναμις θὰ διαγράψῃ ἀπ' αὐτοῦ ἐρ' ὅσον ζῇ. Ἡ καρδία του θανασιμῶς ἐπληρώθη ὑπ' ἐκείνης διὰ τὴν ὅποιαν ἦτο διὰ παντὸς βέβαιος· κατέστρεψε τὴν πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην τῆς ἀπώλεσε τὸν ἔρωτά της· ἄλλος ἔγινε κύριος τῶν θησαυρῶν ἐκείνων, ἄλλος ἀξιος αὐτῶν. Καὶ ἰδοὺ διατὶ μισεῖ αὐτὸν τὸν Τουρζήν· διότι ἀνέλαβε τὴν περιθάλψιν ὧλων ἐκείνων τὸν κακῶς ἐκτιμωμένων θησαυρῶν τῶν τρυφερότητων καὶ τῆς εὐφίας. Καὶ αὐτὸς, τίποτε δὲν ἠδύνατο ἐναντίον της. Πελὺ ἀργὰ ἔμαθε ν' ἀγαπᾷ ὡς ἡρμोजен. Ἀγαπᾷ καὶ ζηλοτυπεῖ, καὶ πρὸ τῶν ὁμμάτων του ἐκτυλίσσεται τὸ θέαμα τῆς νέας ταύτης ἀφοσιώσεως τῆς συζύγου του, ὡς καὶ τὸ τὸσον ἰσχυρὸν καὶ ἀληθὲς πάθος τοῦ Τουρζή. Ὅχι· πλέον διὰ τὸν Μοντεριάν ἀλλὰ διὰ τὸν ἄλλον θὰ προσλαμβάνουσι τὴν τρυφερότητα των τοῦ λοιποῦ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Γενεδιέθης, κατὰ τὰς μυστηριώδεις ὥρας τῆς ἐσπέρας ὅποτε ὁ κόσμος λησμονεῖται καὶ ἀποσύρεται μακρὰν διὰ νὰ παρῇ θέσιν εἰς μόνους τοὺς ἐρωτευμένους ἐπὶ γῆς.

Διὰ τὸν ἄλλον θὰ τείνῃ τοὺς βραχίονάς της ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἄλλου, ἐξογκωμένου ἐκ τῶν παλμῶν, θὰ στηρίζῃ ἡ Γενεδιέθῃ τὴν κεφαλὴν, θὰ κρύπτῃ τὸ μέτωπον. Δὲν θὰ φοβῆται τίποτε ἐξ αὐτοῦ, ὡς ἄλλοτε ἀπὸ τοῦ Μοντεριάν. Ὁ στεναγμὸς τῆς θὰ παρέχῃ τὴν ζωὴν, ἐνὺ ταυτοχρόνως τὰ χεῖλη τῆς θὰ ψιθυρίζουσι: σ' ἀγαπῶ! καὶ θὰ ἦναι εὐτυχής, διότι ἡ ὑπερφηανεία της διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Τουρζή θὰ τὴν κάμνῃ νὰ λησμονῇ τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ ὁποίου ἔτυχε παρὰ τοῦ Μοντεριάν. Καὶ ἡ ζηλοτυπία δὲν ἐπόθει· μόνον τὴν Γενεδιέθῃ ἐκείνην ἣν ὁ μπάρμπα Τρέγκ συνεθίζε νὰ κοιμῇ δι' ὧλων τῶν ἀνταξίων αὐτῇ ἐπιθέτων· εἶχε πρὸς τούτους τοὺς πόθους ἀνθρώπου γνωρίζοντος ἐν ὅλαις αὐτοῦ ταῖς λεπτομερείαις τὸ σῶμα ἐκεῖνο τὸ εὐαίσθητον, τὸ κομψόν, τὸ σῶφρον ἅμα καὶ ἐμπαθὲς, τὸ ἀφιέμενον μεθ' ὅλης τῆς νεανικῆς παραφορᾶς καὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν αἰσθανθῇ πάντοτε τὴν ψυχὴν ὑψηλὰ θεωμένην, καὶ ἐν μέσῳ ἐτι τῶν παραφορῶν καὶ τῶν θερμῶν φιλημάτων. Καὶ ὅλα ταῦτα θὰ ἔφρισον αὖριον εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ... Καὶ τοῦτο θὰ ἐγίνετο νομίμως καὶ εἰρηνικῶς, πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ κοσμοῦ! Καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆς σύσσωμος ὅ' ἀνῆκεν εἰς ἐκεῖνον! Ὁ νόμος ἐμελλε νὰ προστατεύσῃ τὴν βεβήλωσιν αὐτὴν!... Καὶ αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἐκείνης, ἡ καρδία ἦτο τὸσον ἰσχυρὰ, τὸσον ἰσχυρὸς ἦτο ὁ ἔρωσ των, ὥστε ὁ Τουρζὴς δὲν ἐμελλε ν' ἀποστατήσῃ, ὥστε ἡ Γενεδιέθῃ οὔτε τὴν ἐξευτέλισεν πλέον θὰ ἐνεθυμαιοτο, οὔτε θὰ ἐπόθει πλέον τὰ παλαιὰ φίληματα, ἀπὸ ταῦτα θὰ ἐξηλείφοντο ὁλοτελῶς ὑπὸ τῶν νέων.

— Ὅχι, δὲν θὰ γίνῃ τοῦτο... δὲν θέλω!...

Καὶ ἀφήσας τὸν περίβολον, διηυθύνετο πρὸς τὴν οἰκίαν, βαδίζων ἐν μέσῳ τοῦ μεγάλου διαδρόμου. Φθάσας μέχρι τοῦ προαυλίου — χωρὶς κανεῖς νὰ τὸν ἴδῃ ἀκόμη ἐθεώρει μὲ ἐκπληξὴν ἅμα καὶ τρόμον τὴν κεκλεισμένην θύραν ὅπισθεν τῆς ὁποίας αὐτὸς περιφέρεται, κινεῖται, ρεμβάζει καὶ ἀναπολεῖ ἐκείνην ἣτις ἀκόμη εἶνε σύζυγός του. Εἶνε πολὺ ἀπλὴ αὐτὴ ἡ θύρα... Τὸ Κλερμαρὲ δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν πρὸς τὸ ἐπιβάλλον τοῦ Λαμότ— Φεγῆ... τίποτε ἐξ ὧλων ἐκείνου τῶν κοσμημάτων... Ἀλλ' ἡ κεφαλὴ του τόσον ἐξαλίσθη, ὥστε ἠγνόει τώρα τί ἦλθε νὰ κάμῃ... Διστάζει... Αὐτὴν τὴν θύραν δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὴν ἀνοίξῃ· πῶς νὰ γείνῃ δεκτός;

Ἐκρουνεν. Ἐσῆμανε τὸν κώδωνα. Βήματα βαρέα ἤκουσθησαν εἰς τὸν διάδρομον. Εἰς ὑπηρετὴς ἐνεφανίσθη, ὅστις ἐφάνη ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ θέᾳ ἐνὸς ἐργάτου.

— Τι ζητεῖς; ἠρώτησε, κρατῶν ἡμίανον τὸ φύλλον τῆς θύρας.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὴν κυρίαν μου δὲ Μοντεριάν.

Ὁ ὑπηρετὴς ἤρχισε νὰ γελά.

— Εἶσαι τρελός! τοιαύτην ὥραν;... ἡ κυρία δὲν θὰ σὲ δεχθῇ.

— Εἰπέ της τὸ ὄνομά μου. Λέγομαι Ρουδεβέργ.

— Ὡ! περιττὸν εἶνε... πέρασε αὖριον...

— Ἐγὼ νὰ εἶπω τί εἰς τὴν κυρίαν Μοντεριάν τὸ ὅποιον δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολήν. Αὖριον, θὰ ἦναι πλέον ἀργά.

— Εἰπέ εἰς ἐμέ ὅτι, εἴχεις νὰ τῆς εἴπῃς... Ἡ καλῆτερον νὰ καλέσω, ἐὰν θέλῃς, τὸν κ. Τρέγκ, τὸν πατέρα τῆς κυρίας.

— Ὅχι, θέλω ἐκείνην, ἐκείνην τὴν ἰδίαν... Δοκίμασον... εἰπέ τῇ τὸ ὄνομά μου... θὰ περιμένω ἀπάντησιν...

— Ἐστω, ἀλλὰ τὸ κάμνω διὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω...

Δύο φανοὶ ἐκ σιδήρου ἐξεργασμένου ἐφώτιζον τὸν διάδρομον, καὶ τὸ φῶς αὐτῶν μετέβαλλεν εἰς μαύρην τὴν μελαγχροινὴν καὶ ἐξημμένην ὅψιν τοῦ Ρουδεβέργ, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέφραζον ἰκεσίαν.

Ὁ ὑπηρετὴς τὸν ἐξήταξεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ὁμολογουμένως, ὁ ἐργάτης δὲν ἐράννετο κακοποιός τις. Ἐν τούτοις, προτοῦ ἀπομακρυνθῇ καὶ ἀναβῇ εἰς τὴν αἴθουσαν ἐν ἣ ἡ Γενεδιέθῃ εἰργάζετο πλησίον τοῦ πατρὸς καὶ τῶν τέκνων της, ἐπανεκλείετο διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον τὴν θύραν.

— Ποῖος ἔρει καμνιά φορὰ! ἐφθύρουν...

Εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Κυρία, κάτω εἶνε εἰς ἐργάτης ὅστις ζητεῖ ἐπιμῶνως νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν κυρίαν, πρὸς μόνην τὴν κυρίαν...

Ἡ Γενεδιέθῃ ἠγέρθη, ἀφίνουσα νὰ πῆσῃ κατὰ γῆς τὸ ἐργόχειρόν της, πλήρης συγκινήσεως... Ἠννόησεν εὐθὺς, καὶ ἔμως ἠρώτησεν.

Ἀπεσταλμένος τοῦ κυρίου Ροζὲν, βεβήκως;...

Δὲν μοὶ εἶπε τίποτε περὶ τούτου, κυρία. Ἀπλῶς μόνον μοὶ εἶπε νὰ διαδιδάσω πρὸς τὸν κυρίαν τὸ ὄνομα τῆς.

— Ἀ!

— Καλεῖται Ρουδερέργ. Τί νὰ τῷ ἀπαντήσω;

— Ὁ Ρουδερέργ, ἔλεγεν ὁ Ἑρρικέτος, εἶνε φίλος μου ἐν γυνώρκεις· πρέπει νὰ τὸν δεχθῆς...

Ἡ τυφλή, μὲ τὴν κεφαλὴν ὀρθίαν, ἤκροατο μετὰ βαθείας προσοχῆς, καὶ ὁ μπάρπα Τρέγκ, ἀφήσας τὴν ἀνάγνωσίν του, ἐπλησίασε πρὸς τὴν κόρην του μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Τί νὰ κάμω;

— Νὰ μὴ τὸν δεχθῆς. Καὶ μάλιστα κατ' ἰδίαν, εἶνε ἀδύνατον. Ἐὰν ὁ Τουρξῆς τὸ ἐμάνθανε ποίαν δικαιολόγησιν θὰ ἐδίδεις εἰς τὰς δικαίας του ἐπιπλήξεις;... Ὑπόθεσον ὅτι ὁ Μοντβρίαν θέλει καὶ ἄλλας βλάβας νὰ σοὶ ἐπιφέρῃ ἀκόμη... δυνατόν νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς συνεντεύξεώς του ταύτης, ἔπειτα ἄλλης ἢν θὰ σοὶ ζητήσῃ ἐκ νέου, καὶ κατόπιν τρίτης, ὅπως σὲ κάμῃ νὰ πιστεύσῃς εἰς τὴν μετάνοιάν του, καὶ οὕτω ματαιώσῃ τὸν ἀπ' αὐτοῦ ἀποχωρισμὸν σου καὶ τὸ διαζύγιον.

Δὲν πιστεύω νὰ ἔγῃ τοιοῦτους σκοπούς. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι εἶνε δυστυχῆς καὶ υποφέρει... ἀλλ' εἶμαι σύμφωνος, πάτερ μου, πρὸς τὴν γνώμην σου, μοὶ εἶνε ἡμποδισμένον νὰ τὸν δεχθῶ.

Ἐκαμε νεῦμα πρὸς τὸν ὑπηρέτην, ὅστις ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

Ἐκείνη, ἔμεινε ὀρθία, ἐνῶ ὁ Τρέγκ ἐπανελάβε τὴν διακοπείσαν ἀναγνώσιν του. Ἡ τυφλή ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ ὁ Ἑρρικέτος ἐφιθύρσει:

— Τὸν διώκει;... Τὸν πτωχόν... εἶνε τόσον εὐγενὴς καὶ τόσον μὲ ἀγαπᾷ...

Ἡ Γενεβιέθ ἤκουεν. Ἡ θύρα κάτω ἠνοιχθῇ, καὶ ὁ ὑπηρέτης διεβίβαζε πρὸς τὸν Ρουδερέργ τὴν ἀπάντησιν τῆς κυρίας του. Τῇ ἐφάνη ὅτι ἤκουεν αὐτὸν προσθέτοντα ἐν τέλει. «Ὡς βλέπεις, σοὶ τὸ προεῖπα, καλέ μου ἄνθρωπε... δὲν εἶνε ὥρα κατ'ἀλλήλους δι' ἐπισκέψεις.» Ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη μετὰ φόρου βαρέος ἀντηχήσαντος ἐν ὅλῳ τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ πύργου. Τὸν ἔβλεπε διὰ τῆς φαντασίας εἰς τὸ κατώφλιον τῆς ἀξένου οἰκίας εἰς ἣν μάντην ἐζήτησε νὰ εἰσέλθῃ, καὶ ἐφαντάζετο πάντα αὐτοῦ τὰ κινήματα. Κατήρχετο τὴν κλίμακα κεκυρῶς, καταβεβλημένος ὑπὸ τὸ βάρος ζωῆς μονήρους καὶ ἀργῆς εἰς ἣν ἦτο καταδεδικασμένος. Ἐφθασεν εἰς τὸ πεζοδρόμιον. Ποτὲ πλέον δὲν ἐμελλεν αὕτη νὰ τὸν ἐπανιδῇ! Διέσχισε τὴν αἴθουσαν. Ὁ Τρέγκ τὴν παρητήρει ἄνωθεν τοῦ βιβλίου του, μαντεύων πᾶν ὅτι συνέβαινε ἐν αὐτῇ, τελευταίους τινὰς φόβους, ὥς δὲ καὶ τινὰς κενούς καὶ ἀορίστους φόβους.

— Σκέπτου κάλλιον εἰς τὸ μέλλον, τῇ εἶπε μετὰ γλυκύτητος.

— Δὲν δύναμαι... Τὸ παρελθὸν κατκυριεύει τὴν καρδίαν μου...

(ἀκολουθεῖ.)

ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ

Ἡ ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΑΡΑΛΟΩΝ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΩΝ

Διήγημα τοῦ Ὁσμάν.

Κεφάλαιον πρῶτον.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ προσώπου τὸ ὅποιον σκοπεύομεν ν' ἀγαπήσωμεν καὶ νὰ νυμφευθῶμεν, ἰδοὺ τί λέγει περὶ τούτου ὁ περίφημος Θωμάσιος:

§ 9. Ὁ μέσος ὅρος εἶνε ὁ ἀσφαλέστερος ὅλων. Δὲν πρέπει νὰ λαμβάνῃ τις σύζυγον πολὺ ὠραίαν ἢ πολὺ ἀσχημον, πολὺ πλούσιαν ἢ πολὺ πτωχὴν, ἐκ τῆς ἡμέρας πολὺ ἀριστοκρατικῆς ἢ πολὺ προστύχου, ἀλλὰ τῆς τάξεώς του καὶ, διὰ τὰς ἄλλας ἐν γένει ιδιότη-» τας ὁ μέσος ὅρος εἶνε ὁ ἀσφαλέστερος ὅλων.

— Ἀκολουθῶν τὰς ἐδηγίας τοῦ Θωμασίου, ἐξηκολούθησεν ὁ Τοῦσμαν, δὲν θὰ περιορισθῶ εἰς μίαν καὶ μόνην συνέντευξιν μετὰ τῆς καλῆς νέας ἣν ἐξέλεξα διὰ σύζυγον, ἀλλ' εἰς πολλὰς τοιαύτας, διότι, ὡς λέγει ἡ § 17 τοῦ μικροῦ τούτου ὁδηγοῦ, δυνατόι τις ἐπὶ τινὰ καιρὸν νὰ κρύπτῃ τὰ ἐλαττώματά της καὶ νὰ προσποιῇται τὴν ἐνάρετον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θὰ φανερωθῇ τὸ πρᾶγμα· εἶνε αὕτη.

— Διὰ νὰ λάβῃτε, εἶπεν ὁ ξένος, τοιαύτας σχεσεις, ἢ, ὅπως λέγετε, τοιαύτας συνεντεύξεις μὲ τὰς γυναῖκας, ἀπαιτεῖται, νομίζω, νὰ ἔχηται πολὺ μεγάλην πείραν, ὅπως μὴ ἀπατηθῇτε ἀπὸ τοὺς λόγους τῶν.

— Ἐνταῦθα, ὑπέλαθεν ὁ Τοῦσμαν, ὁ μέγας Θωμάσιος προσέρχεται πάλιν βοηθός μου, καὶ μὲ διδάσκει πῶς πρέπει νὰ συνάπτωμεν μίαν συνδιάλεξιν σοβαρὰν μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ πῶς ν' ἀναμιγνύωμεν εἰς αὐτὴν τερπνὸς χαριεντισμούς. Πρέπει, λέγει ἐν κεφαλῇ ὁ ὁ σοφὸς οὗτος συγγραφεὺς, νὰ μεταχειριζώμεθα τὰς χαριτολογίας ὅπως ὁ μάγειρος τὸ ἄλας, ἢ, ἵνα εἶπω κάλλιον, ὅπως μεταχειριζόμεθα τὰ ὅπλα, ὅχι διὰ νὰ προσβάλλωμεν, ἀλλὰ δι' ὑπερασπιστὴν μας.

— Ὡς βλέπω, εἶπεν ὁ χρυσοχόος, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σφάλητε, διότι εἴθε λαμπρὰ προπαρασκευασμένος δι' ὅλα τὰ συμβεβημένα. δύναμαι μάλιστα καὶ νὰ στοιχηματίσω ὅτι διὰ τῶν τρόπων σας θὰ κερδίσητε τὸν ἔρωτα τῆς νέας ἣν ἔχετε ἐκλέξει.

— Προσπαθῶ, ἀπήντησεν ὁ Τοῦσμαν, νὰ τὸν κερδίσω διὰ τρόπων καλῶν καὶ σεμνῶν, διότι εἰς αὐτοὺς ἔγκειται ἡ φυσικότερα τοῦ ἔρωτος ἐνδείξεις. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ κάμνω εἰς βαθμὴν ὅχι ὑπερβολικὴν, γνωρίζω καλῶς, ὡς καὶ ὁ Θωμάσιος παραδέχεται, ὅτι αἱ γυναῖκες οὔτε καλοὶ οὔτε κακοὶ ἀγγέλαι εἶνε, ἀλλ' ἀπλῶς ἄνθρωποι καὶ πλάσματα, καὶ πλάσματα ἔχοντα σῶμα καὶ ψυχὴν ἀσθενέστερα ἡμῶν.

— Στὸ διαβολο! ἀνέκραξεν ἐξοργισμένος ὁ γηραιὸς Ἰουδαῖος, ἦλθα ἐδῶ νὰ εὕρω ὀλίγη ἀναπαυσίς ὑστερα ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας, καὶ σὺ μοῦ τὴν κατέστρεψες μὲ τὴν φιλαρία σου τὴν ἀτελείωτην.

— Σιώπα, γέροντα! ἐκράυαται ἀποτόμως ὁ χρυσοχόος, διότι θὰ σὲ πετάξω ἔξω ἂν ἐξακολουθήσῃς κατὰ τὸν σου τὸν βρῆκαρον τρόπον. Μὴ τὸν συνερίεσθε κατὰ ὅλου, ἀγαπητέ μου κύριε Τοῦσμαν. Εἴθε συντηρητικὸς καὶ φίλος τοῦ Θωμασίου. Μαθετε λοιπὸν ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι περισσύτερον ἀπὸ σὰς συντηρητικὸς, ἀπὸν ἐκείνην καὶ μόνην τὴν ἐποχὴν εἰς ἣν αὐτὸ μοῦ τὸ εἶρεμα ἀνέκει. Ναί, καλὴ μοῦ γραμματεῦ, ἐκείνη ἡ ἐποχὴ

ήτο πολύ καλλιτέρα τῆς σημερινῆς, καὶ ἀπὸ τότε χρονολογούνται ὅλαι αἱ μαχεῖαι τὰς ὁποίας ἀπόψε εἶδατε εἰς τὸ παλαιὸν μέγαρον τῆς δημοχρείας.

== Πῶς τοῦτο, καλέ μου διδασκαλε; ἥρωτησεν ὁ γραμματεὺς.

== "Αλλοτε, ἐξηκολούθησεν ὁ χρυσοχόος ἐγίνοντο συχνότατα γαμοὶ φαῖδροι εἰς τὴν δημοχρείαν, καὶ οἱ γαμοὶ ἐκεῖνοι ἦσαν ὅλως διαφορετικοὶ ἀπὸ τούτων σημερινῶν. Τότε μία νόμφη εὐτυχῆς ἐξήρχετο εἰς τὸ παραθυρον, καὶ ἡ πόλις τοῦ Βερολίνου ἦτο ὁμολογουμένως τότε πολὺ ζωηροτέρα, πολὺ φαεινότερα ἢ τώρα, ὅποτε ὅλα τὰ πράγματα λαμβάνουσι μίαν ὄψιν στερεώτερον, ὅποτε ζητοῦμεν νὰ θεραπεύσωμεν τὴν πληξὴν μὲ πραγματικὰ πληκτικὰ καὶ αὐτὰ τότε ἐγίνοντο πανηγύρεις ὅλως διαφορετικαὶ ἀπὸ τὰς σημερινῶν. Θὰ σοὶ διηγηθῶ μακίστα μίαν ἢν ἐνθυμούμην, καὶ ἥτις ἐωρτάσθη τῷ 1581, ὅτε ὁ ἐκλέκτωρ Αὐγούστος τῆς Σαξωνίας ἤλθεν ἀπὸ τὴν Κολωνίαν μετὰ τῆς συζύγου του, τοῦ υἱοῦ του Χριστιανου καὶ λαμπρᾶς συνοδείας ἐξ εὐγενῶν. Οἱ πολλοὶ τοῦ Βερολίνου, τῆς Κολωνίας καὶ τοῦ Σπυρνὸν ἐπὶβησαν εἰς δύο γραμμάς ἀπὸ τῆς πύλης τοῦ Κοπερνίκου μέχρι τοῦ πύργου. Τὴν ἐπιστῶσαν ἐτελεύτησεν περίφημος ἀγων εἰς ὃν ἔλαθον μέρος ὁ ἐκλέκτωρ τῆς Σαξωνίας, ὁ κόμης δὲ Βαρβὺ καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν εὐγενῶν, φοροῦντες χρυσὰς πανοπλίας, θώρακας μὲ κεφαλὰς λεόντων, καὶ περὶ τὰς κνήμας ὕψατα χρώματα πορτοκαλίου, πρὸς μύησιν τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν τὸν τόπου. Τραγουδιστὰ καὶ μουσικοὶ ἦσαν κρυμμένοι ὑποκατω χρυσῆς κιθάρῃ τοῦ Νῶε, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐδλεπέ τις κιθάρῃ μὲ πορτοκαλί-χρῶα μεταξίνα φορέματα, μὲ πετρεῖ, μὲ τόξον καὶ μὲ ταινίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπὸ καλλήκτα ὅπως ζωγραφίζον τὸν Ἑρωτα.

« Δύο ἄλλα κιθάρῃ ἐνδεδυμένα μὲ εὐμορφα λευκὰ πετρεῖ, μὲ ὀφθαλμούς χρυσοῦς καὶ λαμῶς ὡς τῆς περσιτερεῆς, ὠδήγουν τὴν κιθάρῃ, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ μουσικὴ ἐπικαινεῖται ἅμα τῇ ἀριεῖ τοῦ πρίγκηπος. Ἐπειτα πολλοὶ περιστορεῖ ἐπὶ τῆς κιθάρῃ, καὶ μία ἐξ αὐτῶν καθίσασα ἐπὶ τοῦ σκουφίου τοῦ καλοῦ ἡμῶν ἐκλέκτορος, ἤρχισεν νὰ κτυπᾷ τὰς πετέρυκας καὶ ὅλας μίαν ὅσον στρουθίαν, πολὺ ὠραιότεραν ἐκείνης ἢν μετὰ 70 ἔ-βλην ἑαλλέν ὁ Βερναρδος Πικτοῦνος τῆς Μαντουῆας. Ἐπειτα ἔγεινεν ἄλλος ἀγων εἰς ὃν ἔλαβον μέρος ὁ ἐκλέκτωρ καὶ ὁ κόμης, ἐντὸς πολλοῦ ἐστρωμένου ἀπὸ μεταξίνων ὕψατα κίτρινον καὶ μαῦρον καὶ ἔχοντες χρυσὴν σκιάδα. "Οπισθεν αὐτῶν εὐρίσκειτο τὸ κιθάρῃ τῆς προτερεῆς τὸ ὅποιον ἀπὸ Ἑρωτος μετεμεινέσθη τώρα εἰς μανδουφόρον φέροντα μικρὸν πολυπόικλον μανδύον, σκουφὸν κίτρινον καὶ μαῦρον καὶ μικρὰν ψάραν γενηιδά. Τριγύρω τοῦ πλοίου ἐδλεπέ τις χορεύοντες καὶ πηδώντας τοὺς εὐγενεῖς, μὲ κεφαλὰς καὶ οὐρὰς σκολιμοῦ, ρέγκας, καὶ ἄλλων μικρῶν ἰχθύων. Τὸ ἐσπέρας εἰς τὰς δέκα, ἔκαστος πυροτέγγημα τὸ ὅποιον παρίστα φρούριον πολιορκούμενον ἀπὸ ἐπλίτας οἰτινες ἔκχονον μὲ τὰ ὅπλα των διαφορὰ κωμικὰ κινήματα, καὶ ἐδλεπέ τις πετώντας εἰς τὸν ἀέρα ἀνθρώπους καὶ ἱπποὺς πυρί-νους, πτηνὰ σπανία καὶ ἄλλα ζῷα ἀλλόκοτα αὐτὸ τὸ θέμα διήρκεσε δύο ὥρας. »

Καθ' ὅλον τὸ διαστήμα κατὰ τὸ ὅποιον ὁ χρυσοχόος ἔκχεν τὴν ἀφήγησίν του, ὁ γραμματεὺς ἐξέφραζεν ὅλα τὰ σημεῖα ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος ἐκράτει τὰς χεῖρας, ἐξέπαιπεν ἐπιφωνήσεις, ἐκινεῖτο ἐπὶ τοῦ καθίσματος του, καὶ ἀπὸ κίρου εἰς κίρον ἐκένον ποτήριον οἶνου.

== Καλέ μου διδασκαλε, ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους μετὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης, ὡς τοῦτο τῷ συνέβαινε παντοτε εἰς ὑπερβολικὴν χαρὰ, καλέ μου καὶ ἐντιμὲ διδασκαλε, αὐ-

τὰ εἶνε πράγματα θαυμαστὰ, καὶ μακίστα τὰ διηγεῖσθε ὡς ἂν εἴχετε παρευρεθῇ εἰς αὐτὰ ὁ ἴδιος.

== Καὶ τί τὸ παραδοξόν, ἐπανελάθεν ὁ χρυσοχόος, ἂν. ἔγω ὁ ἴδιος παρευρεθῇ εἰς αὐτὰ;

« Ὁ Τοῦσμιν μὴ ἐννοήσας τὴν ἐννοίαν τῶν μαγικῶν τούτων λέξεων, ἐξηκολούθει τὰς ἐρωτήσεις του, ὅποτε ὁ γέρων εἶπε πρὸς τὸν χρυσοχόον: « Ἀθροισθεῖς τὰς λαμ-προτέρας τῶν πανηγύρεων αἰτινας ἐωρτάσθησαν εἰς τὸ Βερολίνον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἢν τόσον ἐγκωμιαεῖς; δὲν ἀνέφερες τὰ σφαγεῖα ἐν οἷς ἔρρεε τὸ αἷμα τῶν δυστυχῶν θυμάτων ἐκ τῶν ὁποίων ἀπέκοπτον μὲ φοβερὰ βαρτανιστή-ρια ὅ,τι δὲν δύναται καμμίᾳ φαντασίᾳ νὰ ἐπινοήσῃ. »

== "Α! εἶπεν ὁ γραμματεὺς, θέλετε ἀναμειβόμενος, ἀγαπητὲ κύριε, νὰ εἰπῇτε διὰ τὰς καταδικὰς τῶν μαγῶν καὶ τῶν γοήτων οἰτινες ὑπῆρξαν εἰς παλαιότερους χρό-νους. Ναι ἦτο ἐν καθόν τὸ ὅποιον ἐξήλειψαν τὰ σημερι-να μας φῶτα.

« Ὁ χρυσοχόος ἔρριψε βλέμμα παραδοξόν ἐπὶ τοῦ γέ-ροντος καὶ τοῦ Τοῦσμιν, καὶ ταυτοχρόνως ἥρωτησεν αὐτοὺς, μειδίων μυστηριωδῶς, ἂν ἐγνώριζον τὸ ιστορι-κὸν ἀνέκδοτον τοῦ πλουτοῦ Ἰουδαίου Λιπόλδου, ὅπερ ἔ-λαβε χώραν τῷ 1572.

Πρὶν ὁ Τοῦσμιν προσφασθῇ ν' ἀποκριθῇ, ὁ χρυσοχόος ἐξηκολούθησεν: « Ὁ Λιπόλδος οὗτος, ὅστις ἔχαιρε τὴν πλήρη ἐμπιστοσύνην τοῦ ἐκλέκτορος καὶ διηύθυνε τὰ οἰ-κονομικὰ τοῦ τόπου, κατηγορήθη ὅτι διέπραξε μεγάλας κλοπὰς: ἄλλ' εἶπε διότι εἴψεν νὰ δικαιολογηθῇ, ἢ διότι ἡδυνήθη μὲ ἄλλα μέσα ν' ἀποδείξῃ ἐκαστὸν ἀθῶον ἐνώπιον τοῦ ἐκλέκτορος, εἴτε διότι μεταχειρίσθη δι' ὑπε-ρασπισίαν του ὅπλα χρυσᾶ, κατέρωστε νὰ χρηυθῇ ἄθῶος: εἰς μόνος φρουρὸς τὸν ἐφύλακτον εἰς τὴν ἰδίαν του οἰκί-αν. Ἡμέραν τινὰ ἐφειλονέκτισε μὲ τὴν συζύγόν του ἦ-τις τῷ εἶπεν ἐν ὄργῃ: « Ἐὰν σ' ἐγνώριζεν ὁ ἐκλέκτωρ τί διαβολὸς εἶσαι καὶ πόσα κακὰ εἶσαι ἱκανὸς νὰ διαπραξῇς μὲ τὸ βιβλίον τῆς μαχεῖας σου, θὰ σ' εἴψηνα τώρα εὐ-θύς. » Αἱ λέξεις αὐταὶ ἔφθασαν εἰς τὰ ὦτα τοῦ πρίγκη-πος ὅστις διέταξε σὺδάρχας εὑρεῖν ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ Λιπόλδου. Τὸ μαγικὸν βιβλίον εὐρέθη, καὶ ἄνθρωποι εἰ-δήμονες μελετήσαντες αὐτὸ ἀνακάλυψαν τὸν δόλον τοῦ Ἰουδαίου. Ἐτέθη εὐθύς εἰς τὴν πυρὰν: ἄλλ' ἀφοῦ αἱ φλόγες ἔκαυσαν τὸν Ἰουδαῖον καὶ τὸ βιβλίον του, ἐξῆλ-θεν ἀπὸ τὴν πυρὰν εἰς γονυδρὸς ποντικῆς: πολλοὶ ἐσκέ-φθησαν ὅτι ὁ ποντικὸς οὗτος ἦτο ὁ δαίμων τοῦ Λι-πόλδου. »

Κατὰ τὴν διαρκεῖν τῆς ἀφήγησιν τοῦ χρυσοχόου, ὁ γέρων ἔμενε μὲ τοὺς βραχίονας ἐστρηγμένους ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὴν μορφήν κεκρυμμένην μεταξὺ τῶν χειρῶν, στεναζῶν καὶ γογγύζων, ὡς ἄνθρωπος αἰσθα-νόμενος ἀνυποπόρους πόνους.

« Ὁ γραμματεὺς, ἐξ ἐναντίας, ὄλησεν προσοχὴν ἐκρί-νετο δίδων εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην. Ἡ μορφή του ἐμει-νέτο καὶ τὸ πνεῦμα του ἦτο παρὰδοξόν εἰς ὅλως ἀ-σμέτους πρὸς τὴν ἀφήγησιν σκέψεις. "Οταν ὁ χρυσοχόος ἔκχεν νὰ ἐμῆλθῃ, ὁ γραμματεὺς στραφείν πρὸς αὐτὸν τῷ εἶπε μὲ φωνὴν μελῶδη. « Ἀξιότιμὲ καὶ καλλιστὲ μου διδασκαλε, ἡ νύξ ἥτις μᾶς ἐθεώρει ἄνωθεν τοῦ πύρ-γου μὲ τοὺς ὠραίους τῆς ὀφθαλμῶν ἦτο λοιπὸν πρᾶ-γματικῶς ἡ θεοποιὸς Ἀλδερτίνῃ Φοσφίνικη! »

— Διὰ τί; ἀπεκρίθη ὁ χρυσοχόος. Τί σχέισιν ἔχεις σὺ μὲ τὴν θεοποιὸν Ἀλδερτίνῃ;

« Α! ἐπανελάθεν ὁ Τοῦσμιν μετὰ δειλίας, ἀλλὰ, Θεὲ μου, αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε τὸ ὠραῖον πρόσωπον τὸ ὅποιον ἔγω ἀπορατίζω ν' ἀγαπήσω καὶ νὰ νυμφευθῶ. »

== Κύριε ἀνέκραξεν ὁ χρυσοχόος μὲ προσοχὴν τὴν ὅψιν καὶ ἐφθάλμους σπυρνομένους, ὡς ἂν ἦτο ἡ δει-

τὸ στίφος, κραυγάζον μεγάλως, ἀπέπη και ὁδηγη-
θέν ὑπὸ τοῦ προσδεβλημένου συζύγου, ὡς τὸν ὑπέ-
θετον, ἀνῆλθεν εἰς τὴν φωλεάν ἐνθα ἡ σύζυγος εἶχε
μείνει προφανῶς λίαν τεθορυβημένη, και ἐξώντωσαν
διαδοχικῶς τὴν τάλαιναν μητέρα, τὸ χηνάριον, τέ-
λος δὲ και αὐτὴν τὴν φωλεάν!

(Μετάφρασις Α. Ι. Ξενοῦ.)

ΕΝ ΒΛΕΜΜΑ ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

Δύο λόγοι ἰσχυροὶ ὑπάρχουσιν οἵτινες ἐν αὐταῖς ταῖς
ἡμέραις νὰ προκαλῶσιν εἰς τὴν Ἐκθεσὶν τὴν συρροὴν
τοῦ πλήθους, ἡ κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκπτώσις τῆς τιμῆς
τῆς εἰσόδου, και τὸ προσεγγίζον τῆς Ἐκθέσεως πέρας.
Ἀλλὰ και οἱ δύο οὗτοι λόγοι οὐδεμίαν ἐπιρροὴν
φαίνονται ἐξασκήσαντες ἐπὶ τοῦ ἀψικόρου ἀθηναίου
κοινοῦ, ἑκατόν δὲ ἄτομον μετὰ μίαν ἢ δύο ἐν τῇ
Ἐκθέσει ἐπισκέψεις, δὲν σκέπτεται νὰ φροντίσῃ περὶ
νέας πάλιν ἐκεῖ μεταβάσεως, ἀφοῦ, ὡς λέγομεν,
ὅτι ἡ τὸ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ εἰδῇ, τὸ εἶδε. Διὰ τοῦτο
και οἱ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀραῖοι τῆς Ἐκθέ-
σεως ἐπισκέπται φαίνονται ὅτι μεταβαίνουσιν ἐκεῖ
μᾶλλον ἵνα κάμωσι τὸν περιπάτον των, ἀφοῦ κατὰ
τὸ πλεῖστον μετ' ἀδιαφορίας περιέρχονται τὰς αἰ-
θούσας τῶν ἐκθεμάτων, τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην.
Καὶ αὐτὸ ἐστὶ τὸ προσφιλὲς τῆς Καλλιτεχνίας τμή-
μα δὲν κινεῖ πλέον τόσον τὸ ἐνδιαφέρον, πλὴν μό-
νης τῆς ἀκορέστως πάντοτε θαυματοζομένης παρ' ὅλον
τὸ ἀπρόστον ἀναγνώσεως τοῦ κ. Ἰακωβίδου
ἥτις οὕτω, χάρις εἰς τὸ τερπνὸν τοῦ θέματος αὐτῆς,
ἀπέκτισε δικαίας ἀξιώσεις ὅπως ἀναγορευθῇ ἡ κο-
μὴν τῶν ἐκτεθεισῶν εἰκόνων.

Ἐπάρχει ἐν τούτοις και τμήμα τι ἐν τῇ Ἐκθέ-
σει οὕτινος τὰ ἐκθέματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ τῶν
ἄλλων τμημάτων, δὲν παύουσι κινεῖν τὸ ἐνδια-
φέρον και προκαλοῦντα πρὸ αὐτῶν τὸ πλεῖστον
τῶν ἐπισκεπτῶν, ἰδίως τὰς κυρίας. Τὸ τμήμα τοῦτο
εἶναι τὸ τῶν χειροτεχνημάτων, και εὐλόγως κινεῖ
πάντοτε τὸ ἐνδιαφέρον, διότι τόσον πολυπληθὴ μι-
κροσκοπικὰ κομψοτεχνήματα ἀπαρτίζουν τὸ τμήμα
τοῦτο, ὥστε ὅσας και ἂν περιεργάσθῃ τις αὐτὸ,
ὅτι εὖρη πάντοτε νεοφανὲς τι ἀντικείμενον τὸ ὅποιον
εἶχε παρατρέξει ἀπαρτήρητον κατὰ τὰς προηγου-
μένης ἐπισκέψεις. Ὅλα δὲ τὰ μικρὰ ταῦτα χειρο-
τεχνήματα τόσῃ χάριν και λεπτότητα συνεννοῦσιν
ἐν αὐτοῖς, ὥστε δύναται εἰς πάντας ἡ θέα αὐτῶν
νὰ παρέχῃ πολὺν και τερπνοτάτην ἐνασχόλησιν.

Πολλὰ τῶν ἐργοχειρῶν τούτων εἶναι ἀληθῆ καλλι-
τεχνήματα, ὡς μετὰ ἄλλων και οἱ ἐπὶ πλαισίῳ
ἐκτεθειμένοι στέφανοι ἀνθέων τῆς δεσποινίδος Εὐρυ-
δίκης Βλάχου, ὧν ἡ θέα κινεῖ εἰς θαυμασμόν
διὰ τῆς εἰς ἄκρον φιλοκάλου και λεπτῆς αὐτῶν ἐ-
ργασίας. Ἀλλὰ πάλιν ἐργόχειρα παριστῶντα εἰ-
κόνας, ἡδύνατον, ἐὰν εἴθεντο εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν
τμήμα, ὅχι μόνον νὰ ἐξαπατήσωσι τὸ βλέμμα, ἐκ-

λαμβανόμενα ὡς πραγματικαὶ εἰκόνες, ἀλλὰ και
ὡς καλλιτεχνήματα νὰ κινήσωσι τὴν προσοχὴν Ἐν
τῶν ἐργοχειρῶν τούτων εἶναι ἡ μετ' ἀμυήτου δεξιό-
τητος ἐξεργασμένη διὰ λευκῆς μετάξης ἐπὶ μαύρου
ὀφράματος Ἀθηνᾶ τῆς δεσποινίδος Ἀγγελικῆς Πα-
ναγιωτάτου, ὡς και ἡ παρ' αὐτὴν εἰκὼν τῆς κυρίας
Π. Ξενοκράτους, ἐξεργασμένη διὰ τριχῶν τῆς κε-
φαλῆς και ἀπεικονίζουσα τὸν Παρθενῶνα. Πλὴν
ὅμως τούτων ὑπάρχει και πληθὺς ἄλλων κομψοτε-
χνημάτων μετ' ἄκρας ἐπίσης λεπτότητος και φιλο-
καλίας ἐξεργασμένων, ὧν ἡ πλήρης ἀπαρίθμησις θ'
ἀπῆτει πολὺν χρόνον.

Πρὶν ἢ ἀπέλθωμεν τῆς Ἐκθέσεως, ὡς ρίψωμεν ἐν
βλέμμα και ἐπὶ τῆς καλλιτεχνικῆς πινακοθήκης τοῦ
ἄνω ὀρόφου. Ἡ αἶθουσα αὕτη περιέχει ἄρκετὰ τὰ
ώραία, μετὰ τῶν ὁποίων τὰς θαυμασίας θαλασ-
σογραφίας τοῦ κ. Προσαλέντη, ὡς και μικρὰν χαριε-
στάτην και ἰδιότροπον εἰκόνα καλλιτέχνης, παρι-
στῶσαν τὴν φιλονεικίαν δύο μικρῶν πτηνῶν
ἅτινα ἀλληλομαδούνται μετὰ ῥάμφη των και τῶν
ὁποίων τὰ ἀπεσπασμένα πτέρη κεῖνται ἐδῶ και ἐκεῖ
κατὰ γῆς, περὶ τοὺς δύο μικροσκοπικοὺς μαχητάς.
Ἀλλὰ τὸ λαμπρότερον τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ἐρ-
γων εἶναι ἀναμνηστικὰς ἡ προσωπογραφία κυρίας τινὸς
ἐργον τοῦ κ. Γεωργαντά. Ἡ ἔκφρασις τῆς ἐν αὐτῇ
τῷ ἐργῷ ἀπεικονιζομένης εἶναι πλήρης ζωῆς, και δὲν
θα σφάλῃς λέγων ὅτι ἡ οἶονεῖ ζωὰ τῆς προσωπο-
γραφίας ταύτης ἔκφρασις μηχανικῶς προσελκύει αὐ-
τὴ πρώτη τὸ βλέμμα τοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ εἰσερχομέ-
νου ὅστις ἐπὶ πολλὴν ὥραν μένει θεωρῶν τὴν παρα-
δόξως φυσικὴν ἐμφύχωσιν ἣν ἡ εἰκὼν αὕτη τοῦ κ.
Γεωργαντά ἀποπνέει.

K.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

(Ἀφιερῶνται τῷ κ. Α. Προβελεγιῷ).

Ποτὲ κακὸ χειρότερον δὲν ἔμπορεῖ νὰ σ' εὖρη,
Παρὰ ξανθοῦλα ν' ἀγαπᾷς καὶ αὕτη νὰ μὴν τὸ ξεύρη.

Ποτὲ κακὸ χειρότερον δὲν ἔμπορεῖ νὰ σ' εὖρη,
Παρὰ λεβέντη ν' ἀγαπᾷς καὶ αὐτὸς νὰ μὴν τὸ ξεύρη.

= Ἦλιε μου, χρυσόηλιε μου, ἔμπα νὰ τὴν ξεπνήσης,
Τὸν πόνο μου νὰ τῆς εἰπῇς καὶ νὰ τῆς μολογήσῃς.

= Ἦλιε μου, χρυσόηλιε μου, τρέχα νὰ τὴν ξεπνήσης,
Τὸν πόνο μου νὰ τοῦ εἰπῇς καὶ νὰ τοῦ μολογήσῃς.

Ὁ ἥλιος μὴν ἀκτίνα τοῦ ἀπ' τῆς σισμαζὸς ῥίχνει,
Καὶ στὴ ξανθοῦλα πού ξεπνᾷ τὸ παλληκάρι δείχνει.

= Ἀν δὲν τὸν θέλῃς, γύρισε, ξαναγλυκοκοιμήσου.

Ἀπὸ τὸ στρώμα τῆς πηδᾶ, στὸ παραθύρι πάει,

Ὁ νῆς τῇ βλέπει, σταματᾷ καὶ γλυκοχαίρεται...

= Ξανθοῦλα, ἐσένα ἀγαπᾷ! λεβέντη, εἶναι ἰδική σου!

Κι' ὁ ἥλιος τοὺς στεφάνωσε.

I. ΜΑΡΑΝΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

Mam-zelle Julie (*)

Ἄ θ η ν α ἰ κ ή εἰ κ ώ ν

— Αὐτὴ ποῦ σὲ λέγω ἄνδρα μου· πρέπει νὰ φέρω-
μαν καὶ μιὰ γκουβερνάντα γιὰ τὰ παιδιὰ μας. Καὶ ἡ
Νίνα καὶ ὁ Ἀλέκος ἔχουσιν ἀνάγκη νὰ τελειοποιηθοῦν.

— Μὰ γυναῖκα· τῆς γκουβερνάνταις τῆς πέρνουν ὅσοι
ἔχουν μικρὰ παιδιὰ. Τὰ δικὰ μας εἶνε μεγάλα. Ὁ Ἀ-
λέκος μεθ' αὐτοῦ θὰ κληρωθῇ στρατιωτῆς καὶ ἡ Νίνα,
κορίτσι δεκαοκτὼ χρόνων, εἶνε τῆς πανδρεῖας πειὰ.

— Τίποτε, τίποτε. Καλλίτερα νὰ πῆς πῶς λυπῶσαι
τὰ χρήματα. Δὲν ἔχεις καθόλου δίκη.

— Ἐγὼ τὰ χρήματα; Μὰ στὸ θεὸ σου γυναῖκά
μου... τί θὰ χρησιμεύσῃ ἡ γκουβερνάντα;

— Θὰ μιλήρ μετὰ τὰ παιδιὰ γαλλικὰ, θὰ παίζουν πιάνο,
θὰ κρατῇ συντροφιά τῆς Νίνας, θὰ βγαίνουν περίπατο
μαζὺ, θὰ τὴν διδάσκῃ πῶς πρέπει νὰ φέρεται, πῶς νὰ
μιλήρ, νὰ γελά, καὶ τόσα ἄλλα πράγματα.

— Μὰ δὲν τῆς τὰ διδάσκεις ἐσὺ ποῦ εἶσαι καὶ μη-
τέρα τῆς;

— Ναι, δὲν σοῦ λέγω, μὰ εἶνε κατὶ ἄλλα πρά-
γματα, καὶ ἔπειτα, δὲν μοῦ μένει καὶ καιρὸς. Ναι, δὲν
εἶδες προχθὲς τὴν κυρία Νυκτουλίδου μετὰ τί εὐγένεια
σὰς ὑπεδέχθηκε σπῆτι τῆς; Ἐπειτα ἡ κόρη τῆς... τί
τρόπους εἶχον. Ἐ! ὅλ' αὐτὰ ἡ γκουβερνάντα τοὺς τὰ
διδάσκει. Τέλος, ἄνδρα μου, ἀφοῦ λέγεσαι κύριος Ἀ-
θανάσιος Μπακλόγλου, τραπεζίτης, ἀφοῦ δίδεις χοροὺς
καὶ συναναστροφὰς κλπ. κλπ. πρέπει νὰ ἔχῃς ὅχι μίαν
ἀλλὰ δύο καὶ τρεῖς γκουβερνάντας.

Πρὸ τοῦ ἰδιοτρόπου τούτου, ἀλλὰ καταπειστικοῦ ἔως
συλλογισμοῦ ὑποκύπτων ὁ κύριος Ἀθανάσιος:

— Καλὰ, εἶπεν, ἀγαπητῇ μου Ἀνδραλουσία, μὴ θυ-
μῶνεις καὶ θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου. Ἀπόψε μάλιστα θὰ
γράφω εἰς τὸν ἀναποκριτὴν μου εἰς τὸ Παρίσι καὶ θὰ
μὰς στείλῃ μίαν.

Εἶνε ἡ δεκάτη πρωΐνῃ * ὥρα καὶ ἡ πρὸ τῶν ἀνακτό-
ρων πλατεῖα καὶ ἡ παρ' αὐτὴν δειρροστοιχία τῆς Ἀμα-
λίας γέμει τῶν συνήθων αὐτῆς θαμνῶνων, ἀκρωμένων
τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς.

Τὸ εὐδιον μάλιστα καὶ εὐήλιον τῆς ἡμέρας ἐκείνης
μετὰ πάροδον τῶν βροχερῶν ἡμερῶν προσεῖλκυσε
πλείστορον ἔτι τοῦ συνήθους κόσμον.

Ὁμιλος νέων φοιτητῶν, προτιμήσας τὴν ἐξαίρετι-
κὴν λ ι α κ ἄ θ α τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου τοῦ κ. Κρασσά,
ἵσταται παρὰ τὴν θρονίον σχολιαζὼν τὰς παρερχομένας
καλλονας.

— Ἀλέκο, Ἀλέκο, γιὰ ἰδὲ, λέγει εἰς τούτων πρὸς
τινα νέον ἀλλαχοῦ ἐστραμμένον, ἐκείνη ποῦ συνοδεύει
τὴν ἀδελφὴ σου εἶνε ἡ γκουβερνάντα σς;

(*) Ἐν ὑπάρχει τι σήμερον ἐπιπλαθὲς διὰ τὴν ἡμετέ-
ραν κοινωνίαν, τοῦτο ἀναμφιβόλως εἶνε ἡ Γαλλικὴ παιδα-
γωγὸς, ἥτις, ἐν τούτοις, τόσον παρ' ἡμῶν εἶνε περιζήτητος.
ὡς πάροχος λεπτῆς ἀνατροφῆς. Καὶ παρέχει ἀληθῶς τοι-
αύτην ἡ ἀνωτέρω μάλιστα χριστιανικὴ τοῦ φίλου Αἰσώ-
που εἰ κ ὡ ν, ἡν σήμερον παρέχουμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους
ἀντιπαιδευτὰς, δεικνύει ἀρκετὰ πιστῶς τ' ἀποτελέσματα
τοῦτου τοῦτου [εἰδους τῆς παιδείσεως. Σ.Α.Φ.

— Ναι εἶπεν ὁ κληθεὶς· εἶδате τί νόστιμη ποῦ εἶνε;
— Πράγματι νόστιμη, εἶπον ἅπαντες ὁμοφώνως.

Αὐταῖς αἱ γαλλίδες....

— Σοῦ ἔχουν ἓνα chic, προσέθηκε νέος τις δεκαεπ-
ετῆς μόλις, ἀλλὰ εἰδήμων τοιούτων κατὰ γενικὴν ἐπι-
δοσιν.

— Καὶ νὰ δῆς ποῦ....

Ἄλλὰ πάντες ἐσιώπησαν, διότι αἱ δύο νεανίδες ἐβό-
σαν πρὸ αὐτῶν, καὶ ἔσπευσαν νὰ τὰς χαιρετήσωσιν ὑπερ-
κλινέστατα.

— Tiens! σὰς εἶθε; ἡρώτησε πλησιαζὼν ὁ Ἀλέ-
κος. Καὶ ποῦ πηγαίνετε; ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενός
πρὸς τὴν Mademoiselle Julie.

— Ὁ καμῶμε τὸν γῆρον τοῦ κήπου.

— Ὁ θὰ ἦτο ἀδιακρισία μου ἂν ἐπρότεινα νὰ σὰς σπ-
νοδεύσω;

— Du tout, ἀπεκρίθη εὐγενῶς ὑποκλινομένη ἡ νεαρὴ
παιδαγωγός.

Maieurellemant ὅτι εἶνε ἀδιακρισία, ἔσπευσε
ἀπαντήσῃ τὴν ἀδελφὴν του, μεταχειριζομένη τὴν οἰκίαν
γαλλικὴν ἐκφράσιν.

— Morbleu! ὥστε....

— Αὐτὸ πλέον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν σου.

— Ὡστε δὲν θὰ μὰς συνοδεύσετε, κύριε ἀδελφεῖ μου;
συνεπέρανεν ἐπιχαρίτως ἡ Νίνα.

Καὶ ἀπῆλθον ἔσπευσμένως ἀμφότεραι, χαριέντως βε-
δίζουσαι ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Ἐβαινον παραπλεύρως, γελῶσαι καὶ κύπτουσαι πρὸς
ἀλλήλας, ὥσπερ ἐκμυστηρευόμεναί τι, ἐνῶ τὰ κομψὰ ἐν-
δέρματος στιλπνοῦ ὑποδήματα τῶν ἐκρότουν κατὰ κτύ-
πον νικὰ καὶ ἔρρουσμα διαστήματα ἐπὶ τοῦ μαρμαρου.

Λεπτοὶ ἀνεμοὶ πνέων ἐνίοτε ἐκυματίζε κατ' ἀπὸ
σκεῖαν ἀνυποστακτοὺς τινὰς καὶ ξανθοὺς τρίχας τοῦ τρι-
χύλου. Καὶ ἦσαν ἀμφοτέραι ξανθαί.

Ἄλλοτε δὲ πάλιν ἀνεγείρουσιν τὴν ἐσθῆτα ἄνευ
φανεῖ, ἡ ἀδικοκίτος, μέλαινά περινημῆς τῆς ἐσθῆτος
περιεχόμενον ἐξεδηλοῦτο θαυμασιον διὰ τῶν ἐξωτερικῶν
κῶν εὐθειῶν καὶ καμπύλων γραμμῶν.

Μολοντί δὲ γνωστὸν ὅτι οὐδαμοῦ κομψότερα κήρυ-
τῆς παρισινῆς, κατὰ τὰ κοινῶς παραδεδεγμένα, ἐν τῇ
τοῖς καὶ ἡ τῆς Νίνας δὲν ὑστέρει πολὺ. Αἰφνης ἐπὶ
ἐρχόμενος ἐκ τῆς καμπῆς τοῦ κήπου ἐπιπτεσ ἀνωμαλῶς
κὸς τοῦ πυροβολικοῦ διακρινόμενος διὰ τὸ παρὰ τὴν
καὶ τοὺς ξανθοὺς μύστακας του.

— Ἀχ! νάτος, ἐπιθύριπεν ἡ Νίνα εἰς τὸ οὐρανὸν
παιδαγωγὸς τῆς Ἰουλίας.

— Ἀ! γι' αὐτὸν μοῦ ἔλεγες; καὶ, τὸν βλέπω σπ-
χινὰ ποῦ περνᾷ ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Ὁ ἱππεὺς ἐφαίνετο θέλων νὰ κατὰσπῃ τὴν
κίνησιν τοῦ ἵππου του· αἱ πρὸς τοῦτο δὲ προσπαθού-
του καὶ αἱ ἐκ τούτου κινήσεις τοῦ ἵππου εἶνε μάλιστα
κατεδεύοντο τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὴν χάριν τοῦ πρ-
στήματός του.

Πλησιασας ἤδη ἐχαίρετῃσεν εὐμενῶς, δεχθεὶς εἰς
νέστατον μερίδιμα παρὰ τῆς Νίνας.

— Καὶ τὸν ἀγαπᾷς πολὺ; ἡρώτησεν ἡ Ἰουλί-
α.

— Μέχρι τρέλας.

— Τότε γιατί δὲν τὸν πέρνεις;

— Ὁ πατέρας ἔχει πῇ τῆς μαμᾶς πῶς δὲν θὰ
δῶσῃ ποτὲ σύζυγον ἀξιωματικόν.

— Πρὸς ὑπαρχει ἄλλο μέσον.

— Ποῶν;

— Νὰ σὲ κλέψῃ.

— Τί; μὲ συμβουλεύεις;

— Ὅχι μόνον σὲ συμβουλεύω φίλτατη μου, ἀλλὰ καὶ
τὸν πατέρα σου.

σὲ παρακινῶ. Ἐννοεῖς ὅμως ὅτι ἔχω παντοτε ὑπ' ὄφιν μου ὅτι τὸν ἀγαπᾷς μέχρι τρέλας.

— «Ω! pour sûr τὸν ἀγαπῶ.

— Τίτε δὲν βλέπω τὸν λόγον.... Σοῦ ἔγραψαν;

— «Ὁχι.... μόνον ἀνθὴ μου στέλλει μ' ἕνα μικρὸ καρτσακι ποῦ τὰ πωλεῖ εἰς τὸν δρόμον. Ἄ! νάτο!

Πραγματι δ' ἔφρανη ἐκ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου κορασὶς τὶς ὡσεὶ δεκαετίς, καθαρὰ καὶ κρατοῦσα κωνίστρον ἀνθρώπων.

Ἐπλησίασε μειδιῶσα, καὶ πρὸς τὴν Νίναν ἀποτεινόμενη:

— Παρετε ἀνθὴ κυρία. Μυρίζουν πολὺ ὠραία.

Ἡ Νίνα ἔτεινε τὴν χεῖρα ἵνα ἐκλέγῃ, ἀλλ' ἡ μικρὰ ἀνθοπώλις κρατοῦσα δέσμην ῥόδων:

— Αὐτὸ κυρὰ παρετ' ἔλεγε, αὐτὸ.

Ἡ Νίνα ἔλαβε τὰ ῥόδα, ἐθώπευσε τὴν μικρὰν καὶ ἀπῆλθον.

Καθ' ἑδὼν ἐξεταζοῦσα τὰ ῥόδα διέκρινε λευκὸν χρυτὴν συνεπτυγμένον καὶ κρυπτόμενον ὑπὸ τὰ πρασινὰ φύλλα.

Οὐδεὶς φόβος μήπως φωραθῶσι: τὸν ἐξήγαγον καὶ ἀνέγνωσαν.

Τὸ ἐπιστόλιον ἦτο γαλλιστὶ γεγραμμένον.

«Ὁ πρὸς σὲ ἔρωσ μου ἀποπνέει τὴν εὐωδίαν καὶ τὴν ἀγνότητα τῶν ῥόδων τὰ ὅποια σοὶ προσέφερον. Ἄν ἡ καρδιά σου αἰσθάνεται τὸ αὐτὸ δι' ἐμὲ, θὰ μὲ δεχθῇς καὶ παρὰ τὴν μικρὰν κυκλιδωτὴν θύραν τοῦ κήπου. Ἀπὸς παρὰ τὴν μικρὰν κυκλιδωτὴν θύραν τοῦ κήπου. Δύο λέξεις ταχυδρομικῶς ἵνα μοὶ ὀρίσῃς τὴν ὥραν».

Ἡ Νίνα ἔμεινε ρεμβάζουσα.

— Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι; ὅχι τοῦ ἀπαντήσης;

— Τί μὲ συμβουλευεῖς;

— Ἐγὼ θὰ τοῦ ἀπήντων μὲ μίαν λέξιν.

— Ποῖαν;

— Μετονόχτιον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχοντο τοῦ ταχυδρομείου.

— Καὶ à propos, ἰδοὺ τὸ ταχυδρομεῖον εἶπεν ἡ Mam-

zelle Julie παρασύρουσα ἐντὸς καὶ τὴν Νίναν.

Εἰσῆλθον, ἐξήγαγε φύλλον χρυτοῦ καὶ ἔγραψε τὴν μίαν ἐκείνην λέξιν.

Ἐπεγράψε τὸν φακέλλον καὶ ἔριψε τὸ γράμμα εἰς τὸ κιβώτιον.

Ἐπλησίαζε μεσημέρῃα καὶ ἔσπευδον εἰς τὸν οἶκον.

Ἡ Mam-zelle Julie ἀνερχομένη εἰς τὸ δωμάτιόν της ἵνα ἐτοιμασθῇ διὰ τὸ γεῦμα εὔριν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπὶ στολὴν καὶ λευκὸν ῥόδον.

Τὴν ἤνοιξε μειδιῶσα.

«Ὡς ἡγάπησα ἀφ' ἧς σὰς εἶδον. Αἰσθάνομαι ὅτι μοῦ θάβει ἀδύνατον νὰ ζήσω ἄνευ ὑμῶν. Ἄν συμπεριέθεθε κατὰ τὴν ἰδεάν μου, θὰ σὰς περιμένω μετὰ τὸ μεσημέριον εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Φέρουσα τὸ ῥόδον ἐπὶ τοῦ στήθους σὰς κατὰ τὸ γεῦμα. συνκινεῖτε εἰς τὴν πρότασίν μου».

Ἐπογραφεῖ οὐδεμία, ἀλλ' ἐκείνη ἐμάντευεν ἐκ τίνος προήρχετο. Ἐμειδίασε καὶ παλιν, ἐμφαντικώτερον τὴν φωνὴν ταύτην καὶ ἀπῆλθε.

— Ἦμην βεβῆα, ἐσκέφθη, ὅτι θὰ μ' ἀγαπήσῃ. Το γράμμα του περιεχεῖ πρότασιν γάμου κατὰ τὰ τρία παρτάκα καὶ βεβαίως θὰ ἔμειν τρελλὴ ἐν τὴν ἀποκρούσει.

Ὁ Ἀλέκος κατὰ τὸ γεῦμα ἰδὼν τὸ ῥόδον του, δίδει αὐτὸς τὸ ἔσταιλεν. ἐπαναπαύμενον ἐπὶ τοῦ στήθους της, ἦτο εὖνους καὶ ὁ νοῦς του ἐπληγματιζεν ἡδὴ ἐλπίδας περὶ τοῦ μελλόντος.

Τὸ ἀπομεσήμερον διήλθεν ἡ Νίνα ἐν τῷ δωματίῳ της, λαμβάνουσα παρὰ τῆς παιδαγωγοῦ της μαθήματα ἐρω-

τικῆς ἐπιστήμης.

Χρυσοδοδεμένον τομίδιον ἦτο ἐκεῖ ἐπὶ παρακειμένης τραπέζης:

«Ἡ ἐρωτικὴ τέχνη» τοῦ Ὀβιδίου, ἐν γαλλικῇ μεταφράσει. Ὀλόκληρος δὲ τόμος ὀγκώδης καὶ πολυτελής «Le livre d'amour» τοῦ Lermiana, εἰκονογραφημένος, ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς παιδαγωγοῦ, ἐνῷ ὁ κομπὸς σελιδοδοεῖτο εἰς ἐδήλου τὸ κεφάλαιον: «Τίνα πρέπει ν' ἀγαπήσῃ»;

Ἐπὶ κομπῆς περιστροφικῆς βιβλιοθήκης ἀνεγινώσκοντο χρυσαῖοντες οἱ ἐξῆς τίτλοι: «Jups Contes», «Masemoidelle de Maupin», «Les pechès roses», «Nana», «Nouvelles Amoureuses», καὶ παρόμοια οὐχὶ ἐποικοδομητικὰ τῆς ἀγωγῆς μίᾳς νεάνιδος.

Ἡ Νίνα ἀνατραφεῖσα ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας μεταξὺ ἄλλων νεανίδων ἐν τῷ Ἀρσασεῖῳ ἄνευ πολλῆς οἰκογενειακῆς φροντίδος καὶ ἐπιβλέψεως, ζωηρὰ δὲ καὶ ὀξύνοως ἐκ φύσεως, ἀπέκτησε τόσας γνώσεις τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ὅσας δυσκόλως ἀπαντᾷ τις ἐν ἀνθρώπῳ πεπειραμένῳ. Τυχούσα δὲ καὶ τῆς ὀμηλικῆς Ἰουλίας, ὑπὸ τὴν πρόφασιν παιδαγωγοῦ, ἀπέκτησε φλογὴν λίαν ἐπικινδυνον, μνηστῶσαν αὐτὴν εἰς ὅσα δὲν ἐγνώριζεν. Αὐτὴ ἀνέπτυξε καὶ τὴν καλαισθησίαν της ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν βιβλίων καὶ τὴν ψυχὴν ἐκκαλλιέργησεν ὡς πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ ἔρωτος, ἂν καὶ δὲν ἦτο νέον τι δι' αὐτὴν τὸ αἶσθημα τοῦτο.

Πολλάκις μέχρι τοῦδε εἶχεν ἡδέως ἀτενίσει πρὸς τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, ὅτε Ἀρσασεῖδα ἔτι τὴν συνόδου σήμερον ὁ εἰς καὶ αὐρίον ὁ ἄλλος ἐραστής, φοιτητὰ ἀπαντες καὶ ὄχι πάντοτε μεγαλίστεροι αὐτῆς τὴν ἡλικίαν.

Πολλάκις ἔτυχε καὶ ἀνθὴ καὶ ἐρωτικὰ ἐπιστόλια καὶ φίλήματα νὰ λάβῃ ἢ νὰ δώσῃ.

Ἀλλ' ἤδη ὁ ἔρωσ ἀξιωματικοῦ ἦτο τι ὑψηλότερον καὶ βεβαίως ἐχρειάζοντο αἱ συμβουλαι: τῆς παριτυγῆς Ἰουλίας.

Ἄλλως δὲ διατὶ τὴν εἶχε παιδαγωγόν; Ἐπρεπεν εἰς τοιαύτας δυσκόλους περιστάσεις νὰ τὴν βοηθῇ διὰ τῶν φώτων της.

Καὶ βεβαίως θὰ ἔμεναν ἡγχαριστημένη ἐκ τῶν συμβουλῶν της ἀρετὴ τὰς ἡκολούθησε κατὰ γράμμα.

Ἡ Νίνα, ὡς συνήθως εἰς παρομοίας περιστάσεις συμβαίνει, εὗρισκεν ὅτι ὁ ὠροδείκτης τοῦ κομπὸς ὠρολογίου της ἐβράδυνε πολὺ.

Ἐν τούτοις ἡ Ἰουλία, μολονότι νέα ὡς αὐτὴ, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον πεπειραμένη, τὴ συνίστα ὑπομονήν.

Ἐπὶ τέλους ἡ συμπεριωρημένη ὥρα ἐφθασε.

Τὸ πᾶν ἐφαίνετο ἥρεμον ἐν τῷ οἴκῳ.

Ἡ Νίνα συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Ἰουλίας κατέλθε τὴν κλίμακα καὶ ἔβη πρὸς τὸν κήπον.

Ἐβόλταν παρὰ τὴν κυκλιδωτὴν θύραν. Ὁ Ρωμαῖος περιέμενε τὴν Ἰουλιέτταν του.

Ἡ καλὴ παιδαγωγὸς, κρίνουσα τὴν ἐπὶ πλέον παρουσίαν της περιττὴν, ἀνῆλθε λέγουσα καθ' ἑαυτήν:

— Ἀς φροντίσωμεν τώρα καὶ διὰ τὰς ὑποθέσεις μας.

Ἀνέβη γοργῶν τῷ βῆματι τὴν κλίμακα, σπεύδουσα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀλέκου.

Ἡ θύρα ἦτο ἡμικλειστή. Ὦθησε καὶ εἰσῆλθε.

Τὴν τρίτην πρωϊνὴν ὥραν ἐξερχομένη ἡ Ἰουλία τοῦ δωματίου τοῦ Ἀλέκου, ἔλεγε σιγαλῇ τῇ φωνῇ, ἐνῷ ἐκείνος προτεπᾶται νὰ τὴν κρατῇ ἔτι:

— Αὐρίον λοιπὸν τὴν ἰδίαν ὥραν....

— Ναι, αὐρίον, σύμφωνοι.

— Θὰ ἔμειν ἔτοιμη mon petit chien.

— Καὶ γὰρ, *ma biebe*.

Καὶ ἀπεχωρίζοντο λιποθύμιοι ἐξ ἔρωτος.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀπῆρχετο καὶ ὁ ἀξιωματικός.

— Μὴ τὸ ξεχάσῃς καὶ δὲν ἔλθῃς αὐρίον.

— Ἄ! μπᾶ, πῶς εἶνε δυνατόν ἀγάπῃ μου!

Καὶ ἡ Νίνα ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της σιγαλὴ καὶ ρεμβώδης.

Ὁ ὕπνος της ἦτο ταραχώδης, ὕπνος ἐρώτευμένου.

Ἡ πρωτὰ ἐφθασε καὶ περὶ τὴν δεκάτην μόλις ἠγέρθη ἡ Νίνα. Πρωτὴν δὲ ταύτην φορὰν δὲν παρέστη κατὰ τὴν ἐξέγερσίν της ἡ φίλη καὶ παιδαγωγός.

Κατεγίνετο διευθετοῦσα μερικά ἐνδύματά της διὰ τὰ εἶνε ἐτοίμη ὡς ὑπεσχέθη εἰς τὸν ἀγαπητόν της Ἀλέκου.

Ἀλλὰ καὶ οὗτος καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἦτο περίφροντις. Κάτι τι βεβαίως προητοίμαζεν.

Ἐτρεγεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Μετέβη παρὰ τῷ φίλῳ του ἀμαξήλατῃ καὶ ἔσχε μετ' αὐτοῦ ἡμίωρον περίπου συνδιάλεξιν.

Κάτι τι βεβαίως προητοίμαζεν.

Παρήλθεν ἡ ἡμέρα καὶ ἐφθασεν ἡ νύξ.

Ἡ Νίνα μετὰ τῆς Ἰουλίας ἀναμένουσι τὴν δωδεκάτην. Μεσονύκτιον ἤγει καὶ καταβαίνουσι ἀμφότεραι τὴν πρὸς τὸν κήπον κλίμακα.

Ὁ Ἀξιωματικὸς μὲ τοὺς ὠραίους μύστακας καὶ πάλιν περιμένει παρὰ τὴν μικρὰν θύραν.

Ἡ Ἰουλία ὡς χθὲς ἀπέρχεται. Ἡ καρδιά της πάλαι Ἀναδαίνει στηριζομένη τὴν κλίμακα. Ἐφθασε πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ ἀγαπητοῦ της Ἀλέκου.

Εἰσέρχεται.

Ὁ ἄρχος καὶ ὁρθιος κρατῶν ἰδοιορικὸν σάκκον τὴν ἀναμένει.

— Ἐτοιμῇ;

— Ἐτοιμός;

— Πᾶμε.

Μὰ... πρέπει θαρρῶ νὰ γράψῃς δύο λέξεις εἰς τοὺς γονεῖς σου. Κάθῃσε.

Ὁ Ἀλέκος κάθεται λαβάνων γραφίδα.

» Ἀγαπητοί μου γονεῖς.

» Ἄς μὴ σὰς παροργίσῃ τὸ διάθημα μου. Ἀγαπῶ τὴν Ἰουλίαν καὶ φεύγομεν ὅμοῦ. Ἡ εὐτυχία μου εἶνε ἡ μαζὴ της.

Ὁ εὐπειθὴς υἱὸς σας Ἀλέκος.

— Ἐγραψα.

— Ἀφῆσέ το εἰς τὸ γραφεῖον σου ἐπάνω. Θὰ τὸ ἰδοῦν.

— Τώρα πᾶμε.

— Ἀλέκο μου, δική σου.

Βαίνουν ἀκροποδητεῖ, κρατούμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν, πρὸς τὴν θύραν τῆς ὑπηρεσίας. Ἐξέρχονται. Ὁ Ἀλέκος ἀτενίζει τελευταῖον πρὸς τὴν πατρικὴν στέγην.

Τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς του εἶνε φωτισμένον καὶ εἰς τὸ παράθυρον ὅπισθεν τῶν παραπετασμάτων διακρίνεται δύο σκιὰς πλησίον ἀλλήλων.

— Τί νὰ εἶνε ἄραγε; ἐσκέφθη ὁ Ἀλέκος.

— Φαίνεται ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ἀνέβη ἐπάνω, εἶπε καθ' αὐτὴν ἡ Ἰουλία.

Εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ἀνέμεναν ἡ ἄμαξα. Ἀνῆλθον καὶ ὁ κρότος τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης ἀπερχομένης ἐκάλυψε τὰ φίλημάτα των.

..

Ἰσως ὁ κρότος τῶν τροχῶν, ἰσως καὶ ἄλλη καὶ φυσικωτέρα αἰτία ἐξύπνησε τὸν κύριον Ἀθανάσιον. Ἐγείρεται τῆς κλίνης τριβῶν τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ ὕπνος φεύγει τὰ βλέφαρά του. Ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ ἐξέρχεται εἰς τὸν διάδρομον.

— Ἄς κάρω μερικά βήματα· σκέπτεται.

Τὰ βήματα τοῦ ὁμοῦ τὸν ἔφερον πρὸ τοῦ δωματίου τοῦ υἱοῦ του.

Βλέπει φῶς· εἰσέρχεται· οὐδεὶς.

Πλησιάζει καὶ διακρίνει τὸ γράμμα. Ἀναγινώσκει καὶ μένει κεραυνόπληκτος.

Δὲν πιστεύει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἵνα βεβαιωθῇ, σπεύδει εἰς τὸ δωμάτιον τῆς παιδαγωγοῦ τὸ συνεχόμενον μετὰ τοῦ τῆς Νίνας.

Ἀκούει ψιθυρισμοὺς εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κόρης του καὶ ἐλπίζει ὁ ταλαίπωρος ὅτι εἶνε ἐκεῖ.

Ἀνοίγει τὴν συγκοινωνοῦσαν θύραν βίαιως καὶ μόλις προχωρεῖ ἐν τῷ ἡμίφωτι βλέπει ἄνθρωπον πίπτοντα κατ' αὐτοῦ, ἀνατρέποντα αὐτὸν καὶ τρέχοντα ἔξω μανιωδῶς.

Ἀκούει τὴν κραυγὴν τῆς κόρης τοῦ λιποθυμοῦστος· Κλέπτῃς κινεῖς, σκέπτεται· καὶ ἀνάπτει φῶς.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐφ' ἧς ἔκειτο, τὸ κηρίον διακρίνει πλησίον ἀξιωματικοῦ τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ξίφος.

— ὦ συμφορὰ μου! ψιθυρίζει καὶ στρέφει τὰ ὄμματα τοῦ ἄλλου.

Μανθῶας στρατιωτικὸς με τὰ χρυσὰ κομβία λάμπει· πούντα εἰς τὸ φῶς, προσβάλλουσι τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ὁ Ἀξιωματικὸς ἐγκαταλείψας τὸ ἐκπολιορκηθὲν φρούριον ἔφυγεν ἄσπλος ἐκεῖθεν.

Καταπληκτος ὁ πατὴρ βλέπει τὰ πειστικὰ μαρτύρια καὶ ἀγνοεῖ τί νὰ κάμῃ.

Αἰφνης, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς λαμβάνων τὴν ἐπιστολὴν τοῦ υἱοῦ καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸ ξίφος τοῦ ἀξιωματικοῦ, μὴ φροντίζων καὶ διὰ τὴν λιποθύμουν θυγατέρα, βαίνει πρὸς τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου του, ἐνῶ τὸ ξίφος συγκρουόμενον πρὸς τὰ ἐπιπροσθεύοντα ἐπιπλά καὶ τὰς θύρας ἀντήχει ἐν τῇ πενθίμῳ σιγῇ τὸ αἶσχος τῆς θυγατρὸς καὶ τὴν φυγὴν τοῦ υἱοῦ μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ, τὴν ὁποίαν μετεκαλέσαντο διὰ τὴν ἀγωγὴν τῶν τέκνων.

ΛΙΣΩΠΟΣ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΡ

(Υπὸ Ἰουλίῳ Σανδῷ)

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

— Δὲν φοβοῦμαι, ἀπήντησεν ἐκείνη, διχόποισα αὐτὸν, ἀλλ' εἴσαθε βέβαιος ὅτι ὁ Κύριος δὲ Γρανλιὲ δὲν ἀναμιγνύεται εἰς ὅλα ταῦτα; Διατί αἱ συγχὰ αὐτοῦ ἀπονοοῖται; Χθὲς τὴν νύκτα ἐπέστρεψε πολὺ ἄργα, καὶ τὴν πρωτὴν ταύτην ἀνεχώρησε καὶ πάλιν. Δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν κρατήσω. Πάτερ μου δὲν γνωρίζεις τίποτε ἐκ τῶν προθέσεών του. Ὁ λόγος σας θὰ εἶχεν ἴσως πλείονα ἐπιρροὴν ἢ ὁ ἰδικός μου. Ἀνενοθυμίσατε εἰς τὸν Κύριον δὲ Γρανλιὲ ὅτι τῷ ἐνεπιστεύθητε τὴν εὐτυχίαν τῆς θυγατρὸς σας. Πρὸ πολλοῦ τὸ λησμονεῖ, πάτερ μου.

— Δὲν τὸ λησμονεῖ ποσῶς τέκνον μου, ὑπέλαβεν ὁ κόμης Κερούρ· ἐγγυῶμαι διὰ τὸν πρὸς σὲ ἔρωτά σου καὶ τὴν μέριμναν. Σήμερον τὴν πρωτὴν ἀκόμη πρὶν ἀναχωρήσῃ ἔσχομεν μακρὰν συνδιάλεξιν ἧς τινος ἀντικειμένου ὑπῆρξεν ἡ εὐτυχία τῆς ἀγαπητῆς του Μαρίας. Ἡ γενναία αὐτοῦ καρδιά δὲν ἐνασχολεῖται ἢ περὶ σοῦ.

Μόνον ἡ ἰδική μου ἀγάπη δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν
ἐμὴν.

— Μὰς φεύγει ὅμως, μὰς ἀποφεύγει. εἶπεν ἡ Μαρία
καταπνέγουσα τὰ δάκρυά της.

— Συκοφαντεῖς, τὰς προθέσεις του. κόρη μου : Ζητεῖ
τὴν ἐπανορθώσῃ τὰς ζημίας ἃς ἡ περιουσία του ὑπέστη,
καὶ εἰς τοῦτο, ὡς καὶ ἄλλα, δὲν ἀποδέλπει ἢ εἰς τὴν εὐ-
δαιμονίαν σου. Τὸ πρῶτ' ἀκόμῃ ἐμὴν μοι ὁ εὐγενὴς οὗ-
τος νέος μὲ ἐνηγκαλίσθη προφέρειν τὸ ὄνομά σου.

— Σὰς ἀπατᾷ, πάτερ μου, σὰς ἀπατᾷ ἀνέκραξεν ἡ
Μαρία μετὰ λυγμῶν. Δὲν πρόκειται οὔτε περὶ τῆς πε-
ριουσίας του οὔτε περὶ τῆς εὐτυχίας ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀ-
πολείας ὧν ἡμῶν.

Ταῦτα λέγουσα ἀπεσπάρθη τῶν βραχιόνων τοῦ πα-
τρὸς της καὶ διέφυγε ὅλην τρέμουσα. Ἀγνοῶ ποῖον ἐν-
τυκτον τὴν ὥθησεν εἰς τὰ δωμάτια τοῦ Κυρίου δὲ Γραν-
λιέ. Πρῶτῃν ἤδη φορὰν εἰσῆρχετο ἐκεῖ. Τὸ πᾶν ἦτον ἐν
τάξει. Πληθὺς ἐσχισμένων χαρτίων ἐκάλυπτον τὸ ἔδα-
φος. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σταγόνες αἵματος πρόσφατοι ἔτι ὄ-
ντα διεσπαρμένα ἐπὶ τῶν ἐπιπέλων. Ἡ κλίνη ἦτον ἀνι-
στῆς ἀπόδειξις ὅτι ὁ Κύριος Γρανλιέ ἠγρύπνησε καθ' ὅ-
λην τὴν νύκτα. Ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἐστίας, σφαίραι
καὶ τεμάχια μολύβδου πεπηγμένον. Μακρύτερον δέσμαι
τυρίδος κεναὶ ἤδη. Ἐπιστολαὶ ! οὐδαμοῦ. Ἡ Μαρία
ἤλθῃσε παντοῦ καὶ δὲν εὗρε τίποτε. Μόνον ἐντὸς κυτίου
ἐξ ἐξένου τὴν εἰκόνα τοῦ πατρὸς τοῦ Κυρίου Γρανλιέ,
καὶ ἀνοδεύσασαν ἀνθέων τοῦ ἀγροῦ, ἅτινα ἀνεγνώρισεν
ὅτι εἶχεν δρέψει ἡ ἰδία καὶ ἔφερεν ἡμέραν τινα ἐπὶ τοῦ
πρόθους.

Ἡ Μαρία ἐξῆλθε τοῦωματίου τούτου, μᾶλλον τρέ-
μουσα ἢ πρὶν. Ἀλλὰ βλέπουσα τὸν ἥλιον κλίνοντα πρὸς
τὴν δύσιν του, ἡσθάνθη ἐαυτὴν ἀνακουριθεῖσαν ἐκ μεγάλου
ἔργου, καὶ ἤρχισε ν' ἀναπνέει ἐλευθερώτερον. Ἐδε-
ύοντες εἰς τὸν πύργον ὅτι ὁ Κύριος Γρανλιέ ὑπεσχέθη
τὴν ἐπιστρέφειν πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἡμέρας. Ἡ νέα κόρη
ἐκάλυψε παρὰ τοὺς πόδας τοῦ λόφου παρὰ τοὺς πόδας τοῦ
ποταμοῦ. Ἡ ἡμέρα ἐκλινε καὶ ὅλοι οἱ μακρυνοὶ ἤρχοι τὴν
ἐκκλινον νὰ φρίττῃ ὡς εἰ ἠλεκτρίζετο. Χωρὶς τις διήρ-
γητο πορευόμενος εἰς τὴν πόλιν τὸν ἐσταμάτησε διὰ νὰ
τὴν ἐρωτήσῃ.

— Τί λέγουσι ; τί πράττουσι ; Ὁ τόπος εἶνε ἥσυχος ;

— Ὁ χωρὶς ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Αἱ κακαὶ ἡμέραι ἐπανῆλθον, εἶπε.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ὁδόν του.

Οἱ ὀλίγοι οὗτοι λόγοι ἐπάγωσαν τὴν Μαρίαν ἐκ τρόμου.
Ἐν τούτοις ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγωνιστῶν τούτων ἐδοκίμαζεν
ἐν τῷ εὐδαιμονίᾳ, εὐρὸ καὶ βαθὺ ὡς ἡ θάλασσα, ἐν
τῷ ἐλπίζετο μεθύσκουσα. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς καταγίγδος
τῆς ἐμνησκότητος τὰ βάθη τῆς καρδίας της ὑπῆρχε φωνὴ
ἐλπίδος ἣτις ἐκάλυπτεν ὅλα καὶ ἦν ἡκούε μετ' ἀγαλ-
μίας.

Ἡ νύξ ἐπῆρχετο. Ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ δὲν ἐφαί-
νετο. Τὴν ὥραν καθ' ἣν οἱ ἀγρόται γενομαίνοντο ἡ κυ-
ρία δὲ Γρανλιέ ἐπορεύθη εἰς τὴν γειτονικὴν ἐπαύλιν.

Εὗρε τὴν οἰκογένειαν ρεῖς τὴν τράπεζαν καὶ ἀμυλούσαν
περὶ τῶν νέων τῆς ἡμέρας. Τοῦτο καὶ ἡ Μαρία ἐπεθύ-
μει. Πλεῖστα ὀνόματα ἀρχηγῶν ἀποστατῶν ἐλέγχθησαν.
Οὐδεὶς ἐπρόφερε τὸ τοῦ Κυρίου δὲ Γρανλιέ, ἀλλ' ἡ Μα-
ρία παρετήρησεν ὅτι τὴν ἔδλεπον διὰ τοῦ κανθοῦ τῶν
ὀφθαλμῶν. Ἐδέλεπε τὸ πᾶν, ἤκουε τὸ πᾶν μετ' ἀπλη-
στίας. Ὁμιλοῦν ἐπίσης περὶ μυστηριώδους συναθροί-
σεως. Ὁ νεώτερος τῆς ἐπαύλειος διίσχυρλκετο ὅτι εἶδε
πολλοὺς ἱππεῖς ὀπλισμένους, εἰσερχομένους κρυφίως εἰς
τὸν πύργον τῆς Πενισιέρης. Πολλοὺς ἀνεγνώρισεν οὗς
καὶ ὠνόμαζεν.

— Εἴδετε τὸν Κύριον δὲ Γρανλιέ ; ἠρώτησεν ἡ Μα-
ρία προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ.

— Ὅχι, Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ νέος χωρὶς, δὲν τὸν
εἶδον.

— Ἐὰν δὲν εἶχεν ἀποθάνει ὁ δὲ δέλεπε τὸν πα-
τέρα του εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ὁ γέρον Βαν-
δαϊανός.

— Ἐπὶ τῆς ζωῆς, τρεῖς ἐπαύλειος εἶδες καταστρα-
φείσας ὑπὸ τοῦ πυρὸς. νομίζεις ὅτι δὲν ἀρκεῖ τοῦτο,
εἶπε νέα τις γυνὴ κρατοῦσα ἐν ταῖς χερσὶ δύο παιδία
ὧν τὸ ἕτερον ὑπομάζιον βρέφος. Θέλεις οἱ υἱοὶ μας νὰ
ῆναι δυστυχέστεροι τῶν πατέρων μας.

Ὁ γέρον, ὤψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀντὶ ἄλλης ἀπαν-
τήσεως ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς εἰκόνα τινα κρεμα-
μένην ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ἡ Μαρία ἀπεσπάρθη. Πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἐπέλθει ἡ
νύξ. Ὁ οὐρανὸς ἦτο πλήρης νεφῶν, ὁ κεραυνὸς ἐμυ-
χῶτο μακρόθεν. Μεγάλαι σταγόνες βροχῆς ἐπιπτον. Ἡ
Μαρία ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πύργον, ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ
δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμῃ. Ὁ κόμης Κερουάρ προσεπάθει
νὰ ἐμψυεύσῃ εἰς τὸν νοῦν τῆς θυγατρὸς του βεβαιότητα
ἢν οὔτε αὐτὸς εἶχε. Πρὸ τινων ὥρων ἀπαίσιοι θόρυβοι
τὸν εἶχον ταραξεί. Ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῆς Μαρίας ἐποίη-
σαν κατ' οἶκον ἐρευναν εἰς τὸν πύργον Κερουάρ, καὶ
κατέσχον τὰ ὄπλα καὶ ὅσα χαρτιὰ εὗρον εἰς τὰ δω-
μάτια τοῦ Κυρίου δὲ Γρανλιέ. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τὴν
αὐτὴν ὥραν, ἡ αὐτὴ ἐρευνα ἐγένετο καὶ εἰς τὸν πύργον
δὲ Γρανλιέ. Γηραιὸς ὑπηρέτης πρὸ ὀλίγου τοὺς ἐπλη-
ροφόρησε περὶ τούτου. Ἐξω, πρὸς τὸ ἐσπέρας παρετή-
ρησαν ἀσυνήθεις κινήσεις. Ἀποσπάσματα πεζικοῦ κατέ-
λαβον τὰ γείτονα δάση. Καὶ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ὥ-
ραν ἤκουε τις τοὺς μακρυνοὺς ἤκουε τῶν τυμπάνων μι-
γνυομένους μὲ τὸν κρότον τῆς βροντῆς. Ὁ κώδων τοῦ
κινδύνου ἤχηε εἰς Κλισίων, καὶ ὁ ἀνεμὸς τῆς καταγίγδος
ἔφερε μέχρι τοῦ Κερουάρ τὰς ἐνῆας τῆς καταστροφῆς.
Προσεπάθησαν νὰ κρύψουν εἰς τὴν κυρίαν δὲ Γρανλιέ
μέρος τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ἡ κατὰ πλῆξ ἦτις ἐδασίλευσε
παντοῦ τῇ ἐμάνθανεν ἀρκετὰ ἤδη.

— Λέγετε λοιπὸν, πάτερ μου, ἀνέκραξεν αἰφνιδίως
ἀπευθυνομένη εἰς τὸν κόμην Κερουάρ, λέγετε ὅτι ὁ κ.
δὲ Γρανλιέ σὰς ἐνηγκαλίσθη ἀναχωρῶν ;

— Καὶ ἐναγκαλιζόμενος μοὶ προσέφερε τὸ ὄνομά
σου, προσέθεσεν ὁ γέρον σφίγγων τὴν χεῖρα τῆς θυ-
γατρὸς του.

— Προέφερε τὸ ὄνομά μου! εἶπεν, ἐκείνη ὄνειρο-πολοῦσα.

Ἐπειτα ἐπρόσθεσε :

— Καὶ θὰ ᾔνοι ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν ὁ Κύριος δὲ Γρανλιὲ σὰς ἐνηγγαλίσθη πάτερ μου ;

— Ἡ πρώτη φορὰ, τῷ ὄντι, ἀπήντησέ ὁ κ. Κερουάρ.

Ἡγέρθη ἀποτόμως, ἔγραψεν ἐν τάχει γραμμὰς τινὰς καὶ ἐξήγησε τὸν Γεώργιον, ἕνα ἐκ τῶν πιστοτέρων καὶ ἐνεργητικωτέρων τῶν ὑπηρέτων τῆς.

Ὁ Γεώργιος προσέδραμε.

— Ἰππεύσατε ἐν τῷ ἄμ, τῷ εἶπε μὲ φωνὴν πυρετώδη, ὑπάγετε εἰς τὸν πύργον τῆς Πενισιέρης, ἔγχειρίσατε τοῦτο εἰς τὸν κύριον δὲ Γρανλιὲ καὶ ἐπιστρέψατε εἰς μίαν ὥραν.

— Μάλιστα κυρία, ἀπεκρίθη ὁ τίμιος ὑπηρέτης.

— Δύο λεπτὰ μετὰ ταῦτα, ἔτρεχε καλπάζων πρὸς τὴν Πενισιέρην.

Ἐν τέταρτον μετὰ ταῦτα ἡ καταιγὶς ἐξερράγη μετ' ἀπιστεύτου ὀρμῆς. Μία ὥρα, δύο ὥραι παρήλθον ὁ Γεώργιος δὲν ἐπανήρχετο. Ἡ βροχὴ ἐπιπτεν ὡς χεῖμα κρρος. Εἰς ἐκλάστην στιγμὴν, ὁ κεραυνὸς ἐξερρήγγυτο. Τέλος περὶ τὸ μεσονύκτιον ἵππος τις ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ πύργου. Ἦτον ὁ ἵππος τοῦ Γεωργίου· ἀλλὰ τὸ ἐφίππιον ἦτο κενόν. Τοῦτο ὑπῆρξεν ἐτέρη ἀφορμὴ ὀλίψεως, καὶ εἶδος τρομεροῦ προκισθήματος. Ἄπας ὁ πύργος ἦτον ἐπὶ ποδὸς· δὲν ἐτόλμων νὰ ὀμιλήσωσι, νὰ παρητήσωσιν ἀλλήλους.

Περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἤκουσαν πανταχόθεν ἀντηχοῦντας ἤχους σαλπίγγων καὶ τυμπάνων. Μετ' ὀλίγον ἠδύνατό τις νὰ ἰδῇ τοὺς μαχομένους εἰς τὴν πεδιάδα. Ἀπεσταλμένοι οὗς ἐστεῖλαν ὅπως πληροφορηθῶσιν, ἐπανήρχοντο λέγοντες ὅτι στρατὸς ἐπορεύετο πρὸς τὸν πύργον τῆς Πενισιέρης, ἥτις ἐβεβαίουν ὅτι προητοιμαζέτο ὅπως ἀντισταθῇ, ἡ Μαρία δὲν ἀνυπόβηκε πλέον ὅτι καὶ ὁ σύζυγος τῆς ἦτο μετὰ τῶν ἀποστατῶν. Ὁ Γεώργιος εὐρέθη ἄνους ἐντὸς τοῦ δάσους· ὁ ἵππος του ἀναμφιβόλως ἀφηνίασεν καὶ ὁ δυστυχὴς ἐφρονεύθη πρὶν ἐκτελέσῃ τὴν παρηγγελίαν του. Ἡ Κυρία δὲ Γρανλιὲ ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ ὅπως ἀποσπᾶται ἐκεῖθεν τὸν σύζυγον αὐτῆς ἐκ τῶν κινδύνων οἵτινες τὸν ἠπελοῦν. Ἐκοπίασαν πολὺ ὅπως τῇ ὑποδείξουν ὅτι τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ. Καὶ ἔντως ἀπὸ τῆς πρωίας ἡ Πενισιέρη ἐπολιορκήθη καὶ θὰ ἦτο τρέλα νὰ εἰσχωρήσῃ τις ἐκεῖ.

— Σὲ ἀγαπᾷ τῇ ἔλεγεν ὁ κόμης Κερουάρ, ἤξευρε ὅτι ἡ ζωὴ του εἶνε καὶ ἰδική σου· ἡ εὐτυχία τὸν ἔλαμε νὰ φροντίξῃ διὰ τὰς ἡμέρας του. Οἶμοι! ἡ Μαρία, τὴν ἐγνώριζε τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν, καὶ ἰδοὺ διχτὴ ἀπέσπα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς. Πρᾶγμα παράδοξον! καὶ πάλιν. Ἐν μέσῳ τῶν συγχινήσεων δὲν ἐτκέπτετο πλέον τὸν Ὀκτάβιον, οὗτε διὰ νὰ τὸν κατηγορήσῃ ἢ τὸν καταρασθῇ. Ἀπέθανε δὲ αὐτὴν, ἡ μὲλλον οὐδέποτε ἐξῆσεν.

Ἡ κυρία δὲ Γρανλιὲ ἔλαβε θέσιν πλησίον τοῦ τοῦ ραθύρου, παρατηροῦσα, ἀκροαζομένη μὲ φοβερὴν τὴν νίαν, τὸ βλέμμα προσηλωμένον, τὸ οὖς ἀπληστικὸν, στηθὸς ἀσθμαίνων. Ὁ κόμης Κερουάρ, ἴστατο ἐπὶ πλησίον τῆς θυγατρὸς του. Οἱ ὑπῆρται ἅπαντες σὺ θροίσθησαν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τῆς κυρίας τῶν. Πενισιέρη εἶνε τόσο πλησίον τοῦ Κερουάρ ὥστε ἡ Μαρία θὰ ἠδύνατο νὰ ἰδῇ τὴν στέγην ἐὰν ἡ γλῶσσά της σκέπαζε. Πρὸ τῆς ὁλοθρίας ἐκείνης ἡμέρας δὲν ἦ ἡ ἀπλὴ ἑπαυλὶς. Ἡ μεγάλη ἐκείνη ἡμέρα τὴν σὺν τέλεξε μετὰ τῶν πύργων. Διὰ τοῦ αἵματος αἰώνων ἡρώων ἔλαβε τὸν τίτλον εὐγενείας.

Ἐν τούτοις τὸ πᾶν ἡρέμει. Οἱ πρὸ τοῦ Κερουάρ διαβαίνοντες χωρικοὶ ἰσχυρίζοντο ὅτι δὲν ἦτο τίποτε ὅτι εἰς Πενισιέρην οὐδεὶς ὑπῆρχεν εἰ μὴ ὁ φύλαξ. Ἡ κτὶς ἐλπίδος ἤρχιζε νὰ ὑποφώσκῃ, ὅτε αἴφνης κρότος τῶν πάντων ἠκούσθη καὶ τὴν ἰδίαν στιγμὴν οἱ τουφεκισμοὶ ἤρχισαν.

Ἡ Μαρία ἔπεσε θηήσκουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τρὸς τῆς καὶ οἱ ὑπῆρται προσέδραμον κλαίοντες. Τὴν ἀδυναμίαν ταύτην διεδέχθη ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς θέρμη ψυχρὸν καὶ φοβερὸν. Ἀπεσπάσθη τῶν βραχιόνων τῶν κόμητος καὶ ἔλαβε τὴν θέσιν τῆς ἐν τῷ παραθύρῳ. Ἀνωφελῶς προσεπάθουν νὰ τὴν ἀπομακρύνωσιν : Ἡ ῥωτὴ κόρη ἔμεινε ὀρθία, σταθερὰ καὶ ἀκίνητος. Χιλιάδες θανάτους ὑπέφερεν. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ τουφεκισμοὶ τὴν κτύπων εὐθὺς εἰς τὴν καρδίαν.

Ἡ κυρία δὲ Γρανλιὲ δὲν ἠλλάξε στάσιν. Ὁ πόντος ἐξηκολούθει. Ὁ κόμης Κερουάρ, ἠσθάνετο τὸ ἀλγος τοῦ παγῶντος εἰς τὰς φλέδας του. Ὁ ταχυδρομικὸς τῆς ποδὸς ἐχρεμετίεζεν ἐπὶ τῇ ὁσμῇ τῆς πυρίτιδος.

Ἀπὸ κειροῦ εἰς κειρὸν περίεργοι τινες πληθαίνοντες εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης ἐφόσον ἠδυνήθησαν, διέσπειναν νέας σφῆμας. Τοὺς ἐσταμάτων, τοὺς ἐξήταζον. Οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι ὁ πύργος ἠδύνατο ν' ἀνθίσῃ ἀκόμη, οἱ δὲ ἔβι δὲν ἦτον εἰ μὴ παιδιὰ καὶ ὅτι ὀλίγοι ἀποφασιστικὸν ἄνδρες θὰ ἐγίνοντο κύριοι τῆς θέσεως. Συνεφώνουν ὅτι οἱ εὐγενεῖς ἀποστάται ἐμάχοντο ὡς λέοντες μὴ ἔχοντες ἐλπίδα σωτηρίας. Τινὲς δὲ γνωρίζοντες τὰ μέρη καὶ λίτερον διαβεβαίουν ὅτι ἠδύνατο νὰ φύγωσιν ἐκ τῶν ἐπισθεν ὅπου φίλακες δὲν ὑπῆρχον, διότι ἡ βροχὴ καταιγίδος εἶχε καταστρέψει τὰ περίεξ λειβάδια. Οἱ δὲ ὅμως ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ ἐὰν καὶ ὁ κύριος Γρανλιὲ ἀπέτελει μέρος τῆς αἰματηρᾶς ταύτης σκηνῆς.

Ἡ Μαρία δὲν ἐκινεῖτο· μόνον ἡ ὠχρότης τοῦ μετώπου της ἐδείκνυσεν ὅτι ἔπασχεν.

Αἴφνης ἑμιλλὰς ἱππέων ἐφάνη διὰ μέσου τῶν φυλλομάτων ἐπὶ τῆς κοιλάδος. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἀπεσπάσθη καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τοῦ Κερουάρ ἀγούσαν.

Μία φωνὴ ἠκούσθη εἰς τὸ ὄνομα τῆς κυρίας δὲ Γρανλιὲ, φωνὴ χαρᾶς καὶ ἀπελευθερώσεως!

— Ἐσώθη! ἐσώθη! Εἶνε αὐτός!

Ἡ Μαρία ἐτρέξεν ἡ πρώτη· ἀλλὰ σχεδὸν παρὰ τὸν ὠπισθοδρόμησε πτοηθεῖσα.

Δὲν ἦτον ὁ κύριος δὲ Γρανλιέ.

Ἦτο νέος εὐγενὲς τῶν πέριξ, ὁ ὑποκόμης Β., παι-
δι φίλος τοῦ κυρίου δὲ Γρανλιέ καὶ πολὺ γνωστὸς
Κερούαρ. Εἶχε τὰ ἐνδύματα ἐν ἀταξίᾳ καὶ τὰς χει-
μέλαινας ἐκ τῆς πυρίτιδος. Εἰς τὸ μέτωπον ἔφερε
τὴν βαθεῖαν. Ἀναγνώριζουσα αὐτὸν ἡ Μαρία ἐρρί-
ψε τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς τῆς. Ὁ νέος ἴστατο
ἐπὶ σωπηλός. Εἰς τὸν πύργον τῆς Πενισιέρης τὰ
καίπαυον· δὲν ἤκουε τις εἰ μὴ μακρυνόν τινα τουφε-
κόν. Μέλαις καὶ πυκνὸς καπνὸς ὑψοῦτο ὀπισθεν τοῦ
νῆ.

—Τι ἐκάματε τὸν κύριον δὲ Γρανλιέ; ἀνέκραξεν ἡ
κόρη ἀποσπασμένη ἐκ τῶν βραχιόνων τοῦ πατρὸς τῆς·
ἐκάματε τὸν σύζυγόν μου;

—Πᾶν ὅ,τι ἦτον ἀνθρωπίνως δυνατόν, τὸ ἐπράξαμεν
ἐκ τῶν σώσωμεν, κυρία! ἀπεκρίθη ὁ νέος· αἱ προσπά-
μας ὑπῆρξαν μάταιαι.

Ὁ κύριος δὲ Γρανλιέ ἡρνήθη νὰ δεχθῇ τὴν ἀπελευ-
θέρωσιν ἥτις μᾶς προσεφέρθη. Οὔτε αἱ παρακλήσεις μᾶς,
τὸ παράδειγμά μᾶς τὸν εἰλκυσεν. Ὑπερασπίσθη τὸ
ἐνδύματά μᾶς καὶ ὅλοι τὸν ἐνηγκαλίσθημεν ἀναχω-
ρήσαντες. Ἐμὲ τελευταίον ἔσφιγγεν ἐπὶ τοῦ εὐγενεοῦς
τοῦ. Ἐδοκίμασα τελευταίαν ἀπόπειραν· Ἐπε-
σὴν τὸ ὄνομά σας, κυρία. Τῷ εἶπον, ὅτι ἀρκετὰ
εἶδε· ἑαυτὸν ὥρτειλε νὰ ζήσῃ δι' ὅμᾶς, διὰ τὸν πα-
τέρα σας.— Ὑγίαινε, μὲ εἶπε μὲ μελαγχολικὸν μειδία-
μα.

Ὁ Θεὸς μόνος γινώσκει δικτὶ θέλω ν' ἀποθάνω.
Ἐπὶ ὑπῆρξαν οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ. Ἴσως ὁ χάρ-
της αὐτοῦ πληροφορήσῃ τι πλείότερον.

Ἡ Μαρία ἤρπασε τὸν χάρτην ὃν τῇ ἔτειναν ὁ ὑπο-
κόμης Β... Ἦτο διαθήκη ἐγκυρὸς χρονολογουμένη ἐκ
τοῦ πύργου τῆς Πενισιέρης, δι' ἧς ὁ κύριος Γρανλιέ
καὶ κληρονόμος τῆς λοιπῆς περιουσίας τὴν κυρίαν
αὐτοῦ. Οὐτὸ μίαν λέξιν, οὕτως ἐν παράπονον, ἡ ἕνα
παρασημασμένη.

Ἐμεινε μόνος· ἠρώτησε, ἡ νέα κόρη.

Μένει ζῶν, ἐν μέσῳ τοῦ πυρός.

Τότε οἱ τουφεκισμοὶ αὐτοί·...

Εἶπε ἐκείνος, ἔξω ἀκόμη, καὶ ὑπερασπίζεται.

Ἀναχωρήσατε κύριε, ἀνέκραξεν, ἀναμειβόμενος

καταφύγιον ἀσφαλές. Ὁ πύργος οὗτος δὲν εἶνε ἀσφαλές·

καταφύγιον ἀσφαλές. Καὶ ἡμεῖς πᾶτες μου

μεν νὰ σώσωμεν τὸν Κύριον δὲ Γρανλιέ ἢ ν' ἀ-

ποθάνω μετ' αὐτοῦ!

Ἡ κόρη τῆς ἦτον ἡχηρὰ καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἔ-

κίετο ἐν στυγερῇ μίᾳ ἐκρηγνῆς ἡκούσθη.

Νεκρός! εἶπεν ἡ Μαρία γονυπετοῦσα.

Ἡ κόρη ἤρπασεν, οὐδὲν ἤκουσεν πλέον. Ὁ χρότος ὑ-

πὸς τὸ τελευταῖον καὶ οὐδεὶς ἄλλος τῷ ἀπεκρίθη.

Ἡ κόρη ἐπέστη τῆς ἡμέρας ἐκείνης· θάνατος συγκινητι-

κὸς ἦν ἡ χώρα. Ἡ κυρία δὲ Γρανλιέ καὶ ὁ πατὴρ

αὐτῆς ἐπὶ τὸν πύργον Κερούαρ διεσπασμένοι εἰς

τὴν πόλιν, καὶ ἀπολαύοντες ὅς ἂν τῶν ὑπηρεσιῶν

αὐτῶν. Ὁ γέρον κόμης ἐβάδιζεν ἀσκεπὴς τὴν [κεφαλὴν
καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς θυγατρὸς του· Ἡ
Ἀνδρομάχη καὶ ὁ γέρον Πρίγκις πηγαίνοντες εἰς ἀνα-
ζήτησιν τῶν ὁσίων τοῦ Ἑκτορος.

Ἡ συνὸς διηλθε βραδέως τὴν ἀτραπὸν. Οἱ πάντες
ἐσιώπων. Ὡς ὁ κύριος αὐτῶν, οἱ ὑπηρεταὶ εἶχον ἀσκεπῇ
τὴν κεφαλὴν. Ἡ Μαρία ἐβάδιζεν εὐθὺς, μὴ κλονιζομένη.
Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δὲν ἔκλειον. Μετὰ δύο ὥρας ἔφθασαν
πρὸ τῶν θυρῶν τῆς Πενισιέρης. Μόλις ἐφάνησαν ὁ κό-
μης Κερούαρ καὶ ἡ κυρία Γρανλιέ, δύο ἐκ τῶν φυλά-
κων τοῖς ἀπηγόρευσαν τὴν εἴσοδον· ἀλλὰ νέος τις ἀ-
ξιωματικὸς ἐμφανισθεὶς, ὑπεκλίθη πρὸ τῆς ἀφώνου ἐκεί-
νης θλίψεως ἣν ἠγνόησε καίτοι δὲν ἐξήγετο, καὶ ἔδωκε
διαταγὴν ὅπως τοῖς ἐπιτρέψωσι τὴν εἴσοδον.

Εἰσῆλθον. Ὁ πύργος ἴστατο ἔρημος· ἀλλὰ μόνον εἰ
τοῖχοι τὸν ὑπεβάσταζον. Ἡ στέγη εἶχε γένει παρὰ
λῶμα τοῦ πυρός. Τὰ ἐρείπια ἐκάπνιζον ἀκόμη. Ἡ αὐλὴ
ἦτο πλήρης πτωμάτων, τινῶν μὲν ἀνηκόντων εἰς τοὺς
στρατιώτας, ἄλλων δὲ τὰ πτώματα εἶχον ἀποσπάσει τῆς
πυρκαϊᾶς. Τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἦσαν παραμορφωμένα καὶ
μόλις ἐγνωρίζοντο.

Ἡ Μαρία ἐπροχώρησεν ἐν μέσῳ ὅλης ἐκείνης τῆς
φρίκης. Ἐκυπτεν ἐφ' ἐκάστου πτώματος καὶ τὸ ἐξήγαγε
ψυχρῶς, ἐν πρὸς ἐν, καὶ ἐβεβαίωθη ὅτι τὸ τοῦ κυρίου
Γρανλιέ ἔλειπεν. Ἀκτίς ἐλπίδος διεσέδυσεν εἰς τὴν ἀ-
πελπιν ψυχὴν τῆς.

—Ὅλοι οἱ νεκροὶ εἶνε οὗτοι οἱ εὐραθέντες ἐδῶ· ἡρώ-
τησε συγκινημένη τὸν νέον ἀξιωματικόν.

—Ὅλοι, ναὶ κυρία.

Καὶ φρονεῖτε ὅτι οὐδεὶς ἔμεινε ἐπὶ τῆς πυρκαϊᾶς·
προσθέτετεν ὁ κόμης Κερούαρ.

—Ἴσως τινες ἐτάφησαν ὑπὸ τὰ ἐρείπια ἀλλὰ δὲν
πιστεύω.

—Ἐσώθη! ἐψιθύρισεν ἡ Μαρία.

Στρέφουσα δὲ τὴν κεφαλὴν, παρατήρητε στρατιώτην,
ὅστις διὰ σωπηλοῦ κινήματος τῇ ἐδείκνυε γωνίαν τινα
τῆς αὐλῆς σκιαζομένην ὑπὸ μοῖρας. Ἡ Μαρία, ἐρρί-
γησεν, ἐβάδιεν εὐθὺς πρὸς τὸ ὑποδαγθὲν μέρος, ἔρρηξε
κραυγὴν καὶ ἐρρίγη ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ κυρίου δὲ Γραν-
λιέ· ὁ κόμης Κερούαρ ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ τὴν θυ-
γατέρα του.

—Ἀπομακρύνθητε, πᾶτες μου ἀπομακρύνθητε τῷ
εἶπεν.

Ἐμεινε μόνη γονυπετὴς παρὰ τὸ πτώμα τοῦ συζύ-
γου τῆς, ἐμιλοῦσα αὐτῷ χαμηλοφώνως ὥστε ἠδύναντο νὰ
τὴν ἀκούσῃ, καὶ καλύπτουσα διὰ εἰλημάτων τὸ ὄργρον
μέτωπόν του καὶ τὰς παγωμένας χεῖράς του. Ὁ Κύ-
ριος δὲ Γρανλιέ εἶχε λαβεῖν τρεῖς πληγὰς εἰς τὸ στήθος·
τὸ πρόσωπόν του ὅμως ἦτον ἡρεμὸν καὶ γαλήνιον ὥστε
δὲν εἶχεν ἀποθάνει, αἱ χεῖρες του εἶχον τὴν λευκότητα
τοῦ ἀλκιδάστου.

Ἡ θλίψις τῆς Μαρίας ὑπῆρξε τοῦτο. ἄνευ δακρύων.
Μετὰ μίαν ὥραν ἀνηγέρθη καὶ πλησιάζουσα τὸν κόμην
Κερούαρ·

σταθμού τὴν σύζυγόν μου ἡ φίλη τῆς δεσποινίδος Ἀδμάν, ἀξιαγάπητος συνταξιδιώτισ ἡμῶν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης μέχρι Καπσάδης, ἥτις διηύθυνε τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ γαμβροῦ τῆς Hansas Hotel. Ἀπὸ λοιπὸν ἐπρότεινε νὰ μας φιλοξενήσῃ πάντας μέχρις ἐξομολύσεως τῆς δυσκολίας. Καὶ ἐγὼ μὲν μετὰ τῆς συζύγου μου ἰδέχθημεν τὴν σύγχρονον πρόσκλησιν τοῦ κ. Πόππε, τοῦ δ' ἀκολουθοῦστος μου ἔστειλα εἰς τῆς δεσποινίδος Λόμμαν. Συνεννοηθεὶς λοιπὸν μετὰ τοῦ φίλου Πόππε καὶ τῶν δημοσιογράφων κυρίων Δέρμπερ καὶ St Ledger μετέβην παρὰ τῷ ὑπουργῷ τῶν δημοσίων ἔργων καὶ τῶν κυβερνητικῶν κτημάτων κυρίῳ Σερμβρούκερ, εὐτυχῶς δ' ἡ ἐπίσκεψις αὕτη ἔθετο πέριξ εἰς τὰς ἀτυχίας μου, νέας δ' εὐτυχίας ἤλπισεν ἀνατέλλων δι' ἐμέ. Διότι ἡ τότε δυσμενὴς πρὸς τὴν ἐπιχειρήσιν μου κυβέρνησις εἶχε πέσει, νέα δὲ ἀνέλαβε τὰς ἡνίας τῆς χώρας ὑπὸ τὸν κύριον Σερμβρούκερ, ὅστις ὡς ἀνεπτυγμένος καὶ εὐγενὴς ἄνθρωπος ὑπεσχέθη νὰ προστατεύῃ τὴν ὑπόθεσίν μου. Καὶ τῷ ὄντι δὲ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ἀποδειχθέντος ὅτι εἶχον συμφωνήσει νὰ μοι μετακομίσωσι φορτῶν μὲν ἑνὰς ἀμάξης, ὅχι μόνον διετάχθη ἡ τοῦ σιδηροδρόμου διεύθυνσις νὰ ἐκτελέσῃ τὴν συμφωνίαν, ἀλλὰ καὶ κατορθώθη νὰ πληρώσω μόνον 52 λίρας ἀντὶ τῶν 61, μοι ἰδούθησαν δὲ καὶ ἐπὶ τὰ σιδηροδρομικὰ ἄμαζαι ἀντὶ τῶν πέντε. Οὕτως ἀνεχωρήσαμεν ἐκ Καπσάδης καὶ μετὰ 48 ὥρων ὁδοπορίαν ἐφθάσαμεν εἰς Κόλσεβεργ. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν ἀρωγὴν ταύτην τοῦ κ. Σερμβρούκερ, ὅπως δὲν θὰ λησμονήσω καὶ ὅτι ἐπλήρωσα εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ Ἀκρωτηρίου 2000 φλωρινίων ὡς δακτύλου, τελωνικοῦ, ἐγὼ δ' ἀπλοῦς περιηγητής.

Δὲν εἶνε ὥσως ἀδιάφορον εἰς τοὺς ἀναγνώστας νὰ περιγράψω αὐτοῖς τὴν ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν κυριαρχίαν περασσίαν ἀνάπτυξιν τῆς ἐν Ἀκρωτηρίῳ ἀποικίας δι' ὀλίγων λέξεων, ἐνῷ ἀποχωρίζομεθα αὐτῆς. Ἡ περιοχὴ τῆς ἐν Ἀκρωτηρίῳ εὐρωπαϊκῆς ἀποικίας τῆς Καπλάνδης, εἶνε 250,000 ἀγγλικῶν τετραγωνικῶν μιλίων (ἥτοι 400,000 περίπου τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, πενταπλάσιον σχεδὸν τῆς Ἑλλάδος), κατοίκους δ' ἔχει ἡ χώρα σήμερον 1,252,500, ἐκ τῶν ὁποίων 341,000 καυκάσις φυλῆς, ἐνῷ τῷ 1806, ὅτε οἱ Ἀγγλοὶ κατέλαβον τὴν Καπλάνδην, οἱ κάτοικοι ἠριθμοῦντο εἰς 73,600, ἐξ ὧν 26,700 λευκοὶ, μόναι δ' αἱ μεσημβριναὶ ἄνθρωποι ἦσαν ἀρκετὰ κατωκημέναι.

Τὰ εἰσοδήματα τοῦ κράτους κατὰ τὸ ἔτος 1884—85 ἦσαν 36,810,824 αὐστριακῶν φλωρινίων, ἥτοι 90,000,000 περίπου φράγκων, τὰ δ' ἐξόδα ἦσαν κατὰ τὸν περίπου ἑκατομμύριον φράγκων μεγαλειότερα. Τὸ δημόσιον χρέος ὑπελογίζετο εἰς φλωρ. 260,000,000, ἡ δὲ δημοσία περιουσία ἀνῆλθετο εἰς 453,534,096 προσδοκῶν ἰδιοκτησιῶν, 46,298,808 ἀκαλλιεργήτων γαιῶν, ἔτι δὲ ὑπῆρχον 3200 χιλιόμετρα δημοσίων σιδηροδρόμων, 12,500 χιλιόμετρα τηλεγραφικῶν συρμάτων καὶ 12,000 χιλιόμετρα δημοσίων ὁδῶν.

Τὸ ἐξαγωγικὸν τῆς χώρας ἐμπόριον εἶνε σημαν-

τικόν. Μόνον ἀδάμάντες, ἐξάγονται κατ' ἔτος ἀξίας 70 περίπου ἑκατομμυρίων φράγκων, ἀπὸ δὲ τοῦ 1870 μέχρι σήμερον ἐξήχθησαν τοιοῦτοι ἀξίας 1,000,000,000 περίπου! Εἰς ἄλλα δὲ εἶδη τῷ 1885 ἐξήχθησαν περὶ τὰ 90,000,000.

Πλοῖα κατέπλευσαν τῷ 1885 εἰς τοὺς λιμένας τῆς χώρας 2008, τόνων 2,717,058, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 1711 μὲν 2,560,419 τόνους ἦσαν ἀγγλικά. Ἐξέπλευσαν δὲ 1996 πλοῖα 3,697,797 τόνων. Ἀποικίζουσι δὲ κατ' ἔτος εἰς τὸ Ἀκρωτήριο περὶ τὰς 20,000 Εὐρωπαίων, οἱ πλεῖστοι δαπάνη τοῦ κράτους.

Κατηναλώθη δὲ τὸ σημειωθὲν δημόσιον χρέος ὡς ἐξῆς:

φλωρ.

Εἰς κατασκευὴν σιδηροδρόμων	164,960,736
» » » λιμένων	9,514,050
» » » γεφυρῶν	4,993,744
» » » δημοσίων κτιρίων	2,539,474
» » » τηλεγράφων	1,981,176
» » » ὑπὲρ ἀποικίων	1,030,464
Πρὸς κατάπνιξιν ἐπαναττάσεων αὐτοχθόνων	57,532,153
εἰς ὑδραυλικά καὶ λοιπὰ ἔργα	6,746,928

Πρὸς καλλιτέραν δὲ γυνῶν καὶ ἐκτίμησιν τῶν ἀγγλικῶν ἀποικίων, καὶ ἰδίως τῆς ἐν Καπλάνδῃ, ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ τις καὶ τὸν κυβερνητικὸν αὐτῶν μηχανισμόν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον καὶ διὰ τὸν ὁποῖον θαυμασίως ἀναπτύσσονται καὶ εὐδοκίμοῦσιν αὐταί. Ἐν τῷ Ἀκρωτηρίῳ λοιπὸν, ὅπως καὶ ἐν θαλαῖς ταῖς γεωργικαῖς ἀποικίαις τῆς Ἀγγλίας, ὡς ἐν Αὐστραλίᾳ καὶ ἐν Καναδᾷ, ἐπικρατεῖ τὸ ἐξῆς σύστημα: «ὡς οἶόν τε εὐρύτατη αὐτοδιοικησις, ἐλάχιστα στρατιωτικὰ βάρη διὰ τοὺς ἀποίκους, τῆς Ἀγγλίας ἀναλαμβάνουσι τὴν ὑπεράσπισιν τῶν παραλίων, καὶ κατανάλωσις ὅλων τῶν δημοσίων ἐσόδων ἐν τῇ ἀποικίᾳ αὐτῇ.»

Τὸ δὲ πολίτευμα εἶνε ἄπλοον καὶ ἡ κυβερνητικὴ μηχανὴ εὐχερίστως. Ἡ ἀνωτάτη νομοθετικὴ ἐξουσία ἀσκειται, ὅπως ἐν Ἀγγλίᾳ, ὑπὸ ἄνω καὶ κάτω βουλῆς, ἰδρυουσῶν ἐν Καπσάδῃ καὶ ἡ μὲν ἄνω βουλὴ ἀποτελεῖται ἐξ 24 μελῶν, ἐκλεγομένων μεταξὺ τῶν ἐχόντων εἴτε ἀκίνητον περιουσίαν 50,000 φράγκων τοῦλάχιστον εἴτε κινήτην 100,000. Ἡ δὲ κάτω βουλὴ σύγκριται ἐξ 74 μελῶν ἐκλεγομένων κατὰ πενταετίαν, ἂν τυχὸν δὲν ἐπέλθῃ διάλυσις βουλῆς ἐν τῷ μεταξύ. Ὁ πρόεδρος ἐκλέγεται ὑπὸ τῆς βουλῆς, διὰ νὰ ἐκλεγῇ δὲ τις μέλος αὐτῆς, πρέπει νὰ εὐρίσκηται τοῦλάχιστον ἀπὸ 12 μηνῶν ἐν τῇ χώρᾳ καὶ νὰ ἔχῃ περιουσίαν τοῦλάχιστον 700 φράγκων.

Ἡ βουλὴ συνέρχεται ἀπὸς τοῦλάχιστον κατ' ἔτος, συνήθως ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου μέχρι τοῦ Ἰουλίου. Ἡ ἐπίσημος γλῶσσα εἶνε ἡ ἀγγλική, ἀπὸ τοῦ 1882 ὁμῶς ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐν τῇ βουλῇ οἱ ἐκτὸς τῆς Καπσάδης οἰκούντες βουλευταὶ λαμβάνουσιν εἰς ἀποζημιώσιν τὰ ὁδοπορικά των καὶ δι' ἐξόδα συντηρήσεως 20 τελίνια κατὰ συνεδρίαν μέχρι 90 συνεδρίων. Ὑπάλληλοι κυβερνητικοὶ δὲν ἐκλέγονται βουλευταί.

Τῆς δ' ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας προϊστάται ὁ ὑπὸ

τῆς ἐν Λονδίῳ κυβερνήσεως διοριζόμενος κυβερνήτης ἡ διοικήτης, ὅστις ἐπικυρώνει τοὺς νόμους, ἕνα ἔχων κύρος καὶ εἶνε ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ ἐν τῇ χώρᾳ. Οὗτος ἐκλέγει τοὺς ὑπουργοὺς ἐκ τῆς ἐκάστοτε πλειονοψηφίας τῆς βουλῆς, ὑπὸ δὲ τοὺς ὑπουργοὺς ὑπάγονται αἱ ἀρχαὶ τῶν αὐτοδιοικουμένων πόλεων καὶ ἐπαρχιῶν, αὗται δ' αἱ ἀρχαὶ ἀπονέμουσι τὴν δικαιοσύνην καὶ τηροῦσι τὴν τάξιν ἀστυνομικῶς καὶ εἰσπράττουσι καὶ διαθέτουσι τοὺς φόρους· διότι καθε πόλις καὶ καθε ἐπαρχία ἔχουσι ἰδιαιτέρας τοπικὰς ἀντιπροσωπείας, ἐκλεγόμεναι ὑπὸ τῶν φορολογουμένων καὶ φροντισούσας περὶ τῶν ἰδιαιτέρων κατὰ πόλεις καὶ ἐπαρχίας υποθέσεων.

Ὁ ἐν ἐνεργείᾳ στρατὸς ἀνέρχεται ἐν καιρῷ εἰρήνης εἰς 3223 ἀνδρας, οἱ δὲ ὅλοι στρατευόμενοι εἶνε λευκοὶ μὲν 46,000, μαυροὶ δὲ 77,000. Ἡ θρησκεία εἶνε ὅλως ἐλευθέρη ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Ἡ δὲ ἐκπαίδευσις εἶνε δημοσία καὶ ἐξωδεύθησαν δι' αὐτὴν τῷ 1884 ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως 2,500,000 φράγκωι, ὅσα καὶ διὰ τὸν στρατὸν, ὑπάρχει δὲ ἐν Πανεπιστήμιον καὶ πέντε Λύκεια ἤτοι Γυμνάσια, δημοτικαὶ δὲ σχολαὶ 989 μὲ 75,713 μαθητὰς κκ, μαθητρίδας, ἐξ ὧν 328 εἶνε δημόσιαι, 84 ἰδιωτικαὶ καὶ 400 τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν ἀποστολῶν· ὑπάρχουσι δὲ καὶ 5 εἰδικαὶ ἢ τεχνικαὶ σχολαί. Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουσιν ἐν τῇ χώρᾳ πολλοὶ βοτανικοὶ κήποι καὶ 51 βιβλιοθηκαί.

Ἐφημερίδες δημοσιεύονται ἀγγλικαὶ μὲν 42, ἀγγλοσκανδικαὶ δὲ 22, μόνον ὀλλανδικαὶ 7, γερμανικὴ 1, καφρικὴ 1 καὶ ἀγγλοκαφρικὴ 1. Ἐξ ὧν δὲ τούτων 10 εἶνε ἡμερήσια φύλλα, 9 ἐκδίδονται δις, 14 τρίς καὶ 38 ἅπας τῆς ἐβδομάδος, 1 δὲ κατὰ δεκαπενθήμεριαν καὶ 2 κατὰ μῆνα.

Τὸ ταχυδρομεῖον ἔχει 630 ταχυδρομικὰ καταστήματα, κυκλοφοροῦσι δὲ δι' αὐτῶν κατ' ἔτος 6, 500,000 ἐπιστολῶν συνήθως. Τοιαύτη ἡ κατάστασις τῆς Καπλάνδης τὴν σήμερον, ἐνῷ πρὸ 80 ἐτῶν μόλις 73,000 κάτοικοι καὶ ὀλίγοι συνοικισμοὶ ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ.

B'.

ΚΟΛΕΣΒΕΡΓ. ΠΟΡΕΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΟΡΑΝΖΗΣ

(Τὰ ἐν Κραδὼκ καὶ ἐν Κόλεσβεργ ἀγορασθέντα ζῶα καὶ οἱ ἐκμισθωθέντες μῦθοι ὑπνέται.— Ἀνάβασις εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Κόλεσβεργ.— Καταμετρήσεις ἐπ' αὐτῆς.— Γεωλογικὴ κατασκευή.— Τὸ Κόλεσβεργ ἐν ἔτει 1884 ὁ βορειότατος σιδηροδρομικὸς σταθμός.— Ζῶα καὶ φυτὰ τῶν ὑψομάτων καὶ τῶν κοιλάδων καὶ πεδιάδων.— Αἱ ἀκταὶ τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς καὶ αἱ μεσόγειοι ζῶναι. Πτώσις χιόνος ἐκ τοῦ Κόλεσβεργ καὶ συνέπειαι αὐτῆς.— Ἀναχώρησις ἀπὸ Κόλεσβεργ.— Διαμονὴ ἐν Νέφ Λιμένι καὶ συλλογαί.— Φθοροποιὰ ἐπιρροὴ τοῦ οἰνοπνεύματος ἐπὶ τῶν αὐτοχθόνων καὶ τῶν μῦθων.— Ἡ ἐλευθέρη πολιτεία Ὀράνζης, ἡ κυβερνήσις, ἡ δικαιοσύνη καὶ γενικὴ ἐν αὐτῇ κατάστασις.— Ἀνθρώπινα σπώματα.— Θεραπεία τῆς πνευμονίας.—

Νέοι συνταξιδιῶται.— Τὰ μεταλλεῖα ἀδαμάντων ἐν Ἰγκεροφονταίνῃ.— Ἐπιτυχὴς θήρα τῆς γυναικὸς μου.— Φεῖδω τοῦ κυνηγίου ἐν Ὀράνζῃ.— Ὁ καθημέρος διαμονὴ ἐν Μοδδερίβεργ.— Κοπεγεργάρμ Βοσῶφ.— Ἀποχωρισμός τοῦ Βέλλα.— Διαμονὴ ἐν Καμηλοφονταίνῃ.— Κατάστασις τῶν Ὀλλανδῶν ἐνοικιαστῶν κτημάτων ἐν Ὀράνζῃ.— Οἱ φορτωταὶ ζῴων ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Βαῶλ.)

Ἐκ τῶν προσφιλῶν μοι σχεδίων, μετὰ τῶν ὁποίων εἶχον ἔλθει εἰς Ἀφρικὴν, ἦτο καὶ τὸ νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ ἐπιστημονικῶς ἐρευνήσω μέρη τινὰ τῆς Καπλάνδης, ἐκ τῶν ὁποίων κατὰ τὸ πρῶτον μου ταξιδίου μοι εἶχον σταλῇ πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην τότε νὰ τὰ ἐπισκεφθῶ ἢ μόνον διαβατικῶς εἶδον. Ἐσκόπευσε λοιπὸν κατὰ τὸ δεῦτερον τοῦτο ταξιδίόν μου νὰ διαμείνω ἐν Καπλάνδῃ ἑπτὰ ὁλοὺς μῆνας, ἢ διαγωγὴ ὅμως τῆς κυβερνήσεως ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ περιορισθῇ ὁ χρόνος· οὗτος εἰς τὸ ἀπὸ Καπστάδης μέχρι Κόλεσβεργ σιδηροδρομικὸν ταξιδίον καὶ εἰς τριῶν ἐβδομαδίων διαμονὴν ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιφερείᾳ. Διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῶ νὰ πληρώσω μεγάλην τιμὴν διὰ ζευγίτας βοῦς, ἀναγκαίους εἰς τὰς φορτηγὰς μου ἄμαξας, εἶχον ἀγοράσει πρὸ διμηνίας ἤδη ἐν τῇ πόλει Κραδὼκ τοὺς ἀναγκαίους βοῦς διὰ δύο ἄμαξας καὶ ἀφῆκα αὐτοὺς νὰ βοσκήσωσι καὶ ἐνδυναμωθῶσι, διὰ ν' ἀντέξωσι περισσότερον ἐν τῇ μελλούσῃ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν πορείᾳ.

(ἀκολουθεῖ.)

ΛΕΙΟΣΗΜΕΙΩΤΑ

Οἱ *Elefant*ες ζῶσι 200, 300 καὶ πολλάκις 400 ἔτη.

Μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 15ου αἰῶτος ἐξηκολούθει ἡ ἐν γήθει τοῦ τρώγειν διὰ τῶν δακτύλων. Πηροῦντα ἐν ὑπῆρχον οὕτε αἱ βασιλικαὶ τράπεζαι.

Τὰ παιγνίσχαρα φευνρήθησαν ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐγένετο κατὰ πρῶτον χρῆσις αὐτῶν, πρὸς τέρψιν τοῦ Καρλόλου Στ'.

Ἡ κράμβη εἶνε φάρμακον κατὰ τῆς μέθης. Μάλιστα προλαμβάνει αὐτήν. Τὴν ἰδιότητα ταύτην τῆς κράμβης μνημονεύουν οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς. Κράμβης φυτεῖς μέρησι πλησίον κλήματος, τὸ κλήμα εἶτε ἀποστέλλεται εἶτε ἐφαίνεται.

Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα περιέχει ὁσά 240.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ν. Δ. καὶ Ν. Α. Α.— Νὰ σὺς ἴδωμεν.